

KANSAN ARKISTO

SUOMEN KOMMUNISTINEN
PUOLUE

SUOMALAISTEN KOMMUNIS-
TIENTEN SARJAJULKAISUT

N: OT 1-100 VV 1918—1921

RULLA 8

KUVANNUT
MONIKKO OY
1977. 6. 23

ALKU

329(471) Komm.

ARK.
KPL

KAIKKIEN MAIDEN KÖYHÄLISTÖ, LIITTYKÄÄ YHTEEN!

HERMAN GORTER

MAAILMAN VALLANKUMOUS

Suomalaisten Kommunistien Sarjajulkaisu
N:o 60

KUSTANTAJA:

Suomalaisen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea
Pietari

645

YK-11

Alger Suomesta. 2

KAIKKIEN MAIDEN KÖYHÄLISTÖ, LIITTYKÄÄ YHTEEN!

HERMAN GORTER

MAAILMAN VALLANKUMOUS

Suomalaisten Kommunistien Sarjajulkaisu
N:o 60

KUSTANTAJA:

Suomalaisen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea
Pietari

MAAILMAN
VALTAUKUN

МОСКВА, 1919

Типография Ц. К. Ф. К. П. Брюсовский пер. д. № 9.

Maailman proletariaatin
esitaistelijalle

WLADIMIR ULJANOWILLE (LENINILLE)

omistettu.

5

Suomalaiselle lukijalle.

Hollantilaisen marxilaisen, tov. H. Gorterin kirjanen „Maailman vallankumous“ on jatko hänen kirjalleen „Imperialismi, maailmansota ja sosialidemokratia“, jota ei ole suomeksi. Tämän kirjasen ensi luku on kirjoitettu syyskuulla 1917 (vain joku lause myöhemmin lisätty) ja loppuluku heinäkuulla 1918.

Tov. Gorterin teos osottaa, että „bolshevismi“ ei ole mikään erikoinen venäläinen „lahkolaisuus“, ei tilapäisen venäläisen takapajuisuuden ja suursodan kurjuuden luoma tuote, vaan on, yksinkertaisesti, kansainvälisen sosialidemokratian vanha marxilainen, vallankumouksellinen ydin, jonka reformistit (revisionistit, opportunistit) pääsivät jo sotaa ennen hautaamaan parlamenttaarisen rämettymisen ja amatillisen tariffitinkimisen alle, ja jonka ne sota-tilan porvaris-terrorin turvin avoimesti heittivät sivuun julkisesti kavaltaessaan puolueittensa ja II:n Internatsionaalen sotaan suhtautumista koskevat päätökset.

Mutta vaikka suurten työväenpuolueitten johto, sosialismin nimen lokaan vetäen, näin myi työväenjärjestöt viholliselle ja petti hetkeksi sekin työväen rivit, niin pysyi kuitenkin sille luokalle ja sen marxilaiselle lipulle uskollisena joka maassa pienoinen vallankumouksellisten sosialidemokraattien

joukko. Näitä oli Spartacusryhmä Saksassa, Itävallan s.d. vasemmisto, Italian puolue, Ranskan, Englannin, Ameriikan, Sveitsin, Norjan, Ruotsin, Puolan, y.m. vasemmistot ja — ennen kaikkea — Venäjän bolshevikit. Suomalaisen Kommunistisen Puolueen muissa julkaisuissa on näitä seikkoja lähemmin selvitetty.

Tämä kirja on yksi todistus entisten lisäksi siitä, kuinka kunnollinen marxilainen tutkimus ja työväenluokan asialle uskollisuus, auttavat oikein ymmärtämään maailman todella vaikuttavia voimia ja vetämään niistä pätevät johtopäätökset. On otettava huomioon, että tov. Gorterin teos on kirjoitettu jo vuosi sitten, ennen Saksan vallankumousta. Siitä huolimatta ei suomentajan ole tarvinnut kääntäessään tehdä muita tarkistuksia kuin lievää tyyliä, joihin jo tapahtuneet tosiasiat ovat itsestään aiheen antaneet. Kaikki tekijän arviot ja ennustukset ovat sellaisinaan säilytetyt.

Lukijalle on syytä huomauttaa, että Venäjän vallankumouksen ymmärtämiseksi ja siitä opin ottamiseksi on tarpeen syventyä sen lähempään tarkkailijain esityksiin. Tov. Gorter on osottanut jo viime kesänä käsittävänsä sen ytimen. Mitä sitten tulee hänen ehdotukseensa kansainvälisen työväen vallankumouksen ohjelmaksi, on sillä enää vain historiallinen arvo. Kommunistisen Internationaalen perustamisen kautta Moskovassa viime maaliskuulla täyttyi kaikkien marxilaisten harras toivo ja sen julistukset, ohjelmalauseet, sen suorittamat tov. Leninin teesit ja kokouksen päätökset ovat nyt maailman vallankumouksellisen proletariaatin toiminnan ja taistelun ohjeena.

Antakoon tov. Gorterinkin todistelu osaltaan Suomen kovia kokeneelle köyhälistölle tietoisuutta,

rohkeutta ja voimaa mahdollisimman pian torjua sen johtoon tunkeutuneitten sosialistipetturien yritykset sotkea sen selkeätä käsitystä asemasta ja jarruttaa sen vallankumouksellista toimintaa.

Maailman työväki liikehtii. Maailman vallankumous on jo alkanut tosiasia.

Pietarissa, heinäkuulla 1919.

Y. S.

I.

MAAILMAN VALLANKUMOUKSEN VÄLTÄMÄTTÖMYYS.

Maailman vallankumous lähenee ensimmäisen maailman sodan seurauksena.

Samaten kuin hurja myrsky huiskuttelee suunnattoman suurta metsää kaikille puolille, samaten taivutteli maailman sota työväestöä kaikille suunnille.

Väärä, ainoastaan uudistuksia tavoitteleva valistustyö oli johtanut työväestöä vuosikausia harhateille. Sentähden ei se tuntenut imperialismia eikä tulevaa maailman sota. Omat hallitukset pettivät sitä, omat johtajat kavalsivat. Siinä syitä, joiden takia maailman työväestö mukaantui maailman sotaan.

Mutta sen työväestön kaikki joukot nousevat taasen. Ne ryhtyvät taasen taistelemaan ja tulevat yksimielisiksi.

Sota saattoi syntyä, sitä voitiin pitkittää ja laajentaa vain sentähden, kun maailman työväestö ei ollut yksimielistä.

Ja Europan ja Amerikan työväestön, etupäässä Saksan työväenluokan, kavalasti hylkäämällä Venäjän vallankumous todistaa, että työväen jokaisen vallankumouksen täytyy epäonnistua lopuksi, ellei maailman kansainvälinen työväestö nouse kansainvälisenä kokonaisuutena maailman imperialismia vastaan.

Vallankumous lähenee tämän ensimmäisen maailmansodan seurauksena. Europan ja Pohjois-Amerikan työväestö nousee imperialismia vastaan ja tekee pitkän ja kovan taistelun jälkeen lopun imperialismista.

Mutta imperialismia ei voida lopettaa lopettamatta kapitalismia.

Tuleva taistelu, tuleva vallankumous, on siis sosialinen vallankumous, sosialismia toteuttava vallankumous.

Ja Europan ja Amerikan työväestön vallankumous vie vihdoinkin sosialismin koko maailmaan.

Siis ei lähene pelkältään Europan ja Amerikan vallankumous, lähenee maailman vallankumous.

Kaikkien todella vallankumouksellisten velvollisuutena on tutkia tuon sosialismia toteuttavan vallankumouksen ehtoja ja muodostaa sille kansainvälinen vaatimusohjelma.

Siihen käydään käsiksi seuraavilla sivuilla.

Työväestö on kokonaan kaikkea imperialismia vastassa, se on maailman imperialismia vastassa.

Ei ole mitään parempata eikä mitään pahempata imperialismia. Molempien suurten ryhmien, Saksan toisella, Englannin ja Yhdysvaltojen toisella puolella, imperialismi on maailman työväestölle yhtä pahaa, yhtä hirmuista.

Tämä on ensimmäinen, joka on todistettava. Sillä ainoastaan sitten, kun maailman työväestö pääsee selville siitä, että imperialismien välillä ei ole varaa valita, että työväestöä uhataan kaikilta tahoilta yhtä vahvasti ja että yhtä peljättävien imperialismien välillä ei ole mitään ulospääsytietä, vasta

sitten on maailman työväestö käsittävä, että sen on välttämättömästi tehtävä maailman vallankumous maailman imperialismia vastaan.

Tulemme osoittamaan ensiksi, että vallankumouksen välttämättömyys johtuu sen työväen sorron ja teurastuksen välttämättömyydestä, jota imperialismi harjoittaa, myös puheena olevan sodan jälkeen, ja maailman vallankumouksen välttämättömyys sen työväen sorron ja teurastuksen yhtäläisyydestä, jota jokainen imperialismi, kaikkien kansojen imperialismi harjoittaa. Toiseksi, että tästä työväen sorrosta ja teurastuksesta ei ole muuta pääsytietä kuin maailman vallankumous. Kolmanneksi, että maailman vallankumous ja sen ohjelma ovat toteutettavissa. Neljänneksi, että Venäjän vallankumous on maailman vallankumouksen esimerkkinä maailman työväestölle. Viidennessä luvussa teemme tutkiskelemuksistamme sitten vielä yhteenvedon.

Maailman sodassa olivat Saksa ja Englanti toistensa suurimmat vastustajat. Ne johtivat maailman hallitsemisesta käytyä taistelua. Ne olivat ainoat taistelijat, joilla oli todellisesti voimaa, s.o. oikeus käydä sitä taistelua. Ne olivat vihdoinkin kaikkine voimineen toisiaan vastassa yhdellä rintamalla, joka ulottui Pohjanmereltä Välimerelle.

Venäjällä oli ainoastaan virkakuntainen ja militaristinen imperialismi eikä mitään vahvaa kapitalistista imperialismia. Venäjä ei siis ollut kypsytynyt mainittuun taisteluun. Se tipahti pois maailman sodasta. Ainoastaan pari pienempää taistelijaa jäi kummallekin puolelle.

Yhdysvaltain yhtyminen sotaan teki taistelun todelliseksi maailman hallitsemisesta käytäväksi

taisteluksi. Sillä jos Saksa olisi voittanut, niin olisi se päässyt hallitsemaan Eurooppaa ja suuria osia Aasiasta ja Afrikasta ja siis ottanut ensimmäisen askeleen maailman herruutta kohti.

Yhdysvallat olivat siitä selvillä ja yhtyivät sentähden sotaan. Saksa ja Englanti-Yhdysvallat olivat kuten Rooma ja Kartago toisiaan vastassa. Nämä taistelivat Välimerestä ja sen rannoista, nyt taisteltiin maailman merestä ja kaikista sen reunoilla olevista maista.

Silloin ei ollut mitään sovinnon mahdollisuutta. Taistelu oli taisteltava loppuun, kunnes toinen vastustajista oli voittanut. Samaten nytkin.

Taistelua käytiin maailman hallitsemisesta, ja niin kauan kuin tämä päämäärä oli mielessä, koetettiin saavuttaa se kaikilla keinoilla ja uhrauksilla, vuodattamalla, jos tarpeellista, puolet kansan verestä.

Kirjasessa „Imperialismi, maailman sota ja sosialidemokratia“ *) esitin, että Saksan imperialismi oli yhtä vaarallinen kansainväliselle työväestölle kuin Englannin. Sanoisin nyt: kuin englantilais-amerikkalainen.

Nousee kysymys: onko se täyttä totta vai onko tuo väite typerä, liian yksinkertainen? Onko se ehkä syntynyt halusta pitää kaikkia imperialisteja yhtäläisenä, jotta siitä yhtäläisyydestä voitaisiin sitä helpommin johtaa kansainvälisen työväestön välttämätön yhteenkuuluvaisuus?

Tuo on tutkittava vielä kerran. Sillä jos toisen mahdin imperialismi olisi maailman työväestölle

*) Der Imperialismus, der Weltkrieg und die Sozial-Demokratie.

vaarallisempi kuin toisen, niin täytyisi työväestön toivoa tappiota edelliselle ja taistella voimakkaammin sitä vastaan. Jälkimmäisen voitto voisi olla silloin onneksi työväestölle. Vallankumous olisi silloin ehkä jopa mahdoton tai tarpeeton.

Ratkaistaksemme selvästi, olisiko toisen imperialismin voitto tuottanut työväenluokalle enemmän vahinkoa kuin toisen voitto, täytyy meidän ajatella seurauksia, joita toisen ja toisen todellinen, täydellinen voitto olisi tuottanut. *)

Jos Saksa olisi voittanut, s. o. jos se olisi voinut määrätä ehtonsa noudatettaviksi, niin se olisi pitänyt hallussaan Belgian, ottanut lisäksi joukon Ranskan vuorikaivoksia, pitänyt Liettuan, Vironmaan, Liivinmaan, Kuurinmaan ja Puolan, ehkäpä Suomen, tehnyt Serbian, Albanian, Montenegron, Romanian, ehkäpä Kreikan Itävallasta riippuviksi ja antanut Turkille aluetta aina Persian lahteen asti. Se olisi halkonut Venäjän ja tehnyt sen osat itsestään riippuviksi. Se olisi päässyt hallitsemaan Balkania ja Turkia. Ranskan ja Italian olisi se pakoittanut „liittoon.“ Se olisi ottanut takaisin siirtomaansa ja osan toisten siirtomaita.

Saksan herruus olisi tullut ulottumaan Flamin rannoilta ja Emdenistä aina Persian lahdelle ja Siperiasta pitkin syvälle Pohjois- ja Keskiaasiaan. Siinä päämäärä, jota saavuttaakseen se valmistautui sotaan, kävi sotaa ja jonka se näytti jo saavuttaneen.

Sotilaallisen, poliittillisen ja taloudellisen ylival-

*) Oppiakseen tuntemaan jonkun asian vaikutusta, on se esitettävä „puhtaana.“ Niin tekee kaikki tiede. Päästäkseen selville noista kahdesta imperialismista, täytyy ottaa ne täysivoimaisina.

tansa avulla, muiden noudatettaviksi määrättävien kauppasomimusten avulla olisi se saanut johtavan vallan myös Skandinaviassa ja Hollannissa. *)

Saksa olisi päässyt hallitsemaan Eurooppaa ja suurta osaa Aasiasta aina englantilaisen Intian porttien lähelle asti.

Mutta vaikka Englanti ja Yhdysvallat olisivat kärsineet tappion Europan mannermaalla, eivät ne olisi tulleet kokonaan lyödyksi. Niiden merivoima oli murtamaton. Saksan olisi siis täytynyt, saadakseen maailman vallan, valtamerien vallan, jatkaa veristä imperialistista uraansa ja varustautua uudelleen sotaan.

Sovinto-oikeudet, aseiden riisumiset, aseistusten rajoittamiset olisivat olleet mahdottomia. Ei Saksa, ei Englanti eivätkä Yhdysvallat olisi tahtoneet noita, eivät voineet toteuttaa, jos olisivat tahtoneet. Olihan kysymyksessä maailman valta, maan anastaminen ja hallitseminen, joka ei ole saavutettavissa sellaisilla keinoilla kuin aseiden riisuminen y. m. ovat. Vain väkivallalla.

Mainitut ohjelauselmät ovat olleet vain valheita, joilla on sellaisten liittolaisten kuin reformistien ja valhemarxilaisten kannattamina petetty työläisiä, pitääkseen heitä äänettöminä ja saadakseen heidät käymään silloisen ja tulevan sodan.

Mitkä siis olisivat olleet Saksan voiton seuraukset?

*) Että Hollanti kannatti Saksan imperialismia ja että sen täytyi tehdä niin, on todistettu usein. Hollannin imperialismi oli Saksan imperialismia, maantieteellisistä ja taloudellisista syistä — ja varsinkin Alamaiden Intian takia.

Noiden maiden hallitsevia luokkia yhdistävät siteet kävivät sodan aikana hyvin lujiksi.

Saksa olisi ryhtynyt varustautumaan kaikin voimin uuteen sotaan, heti kun olisi jossakin määrin tasoitellut olleen sodan seurauksia. Niiden ylen suurten aseiden lisäksi, joita se käytti tässä sodassa, olisi se tehnyt uusia, vielä hirmuisempia. Ja poliittisella ja sotilaallisella ylivallallaan olisi se pakottanut kaikki liittolaisensa tekemään samoin. Turkin, Itävalta-Unkarin, Puolan, Balkanin, Skandinaavian, Hollannin, Italian, Ranskan, Venäjän. Jättiläismäisten trustien, pankkien, tehtaiden, rautateiden, laivanvarusliikkeiden saksalaisesta järjestöstä olisi tullut eurooppalainen, Hollannista Konstantinopoliin ulottuva. Preussilais-saksalainen henki, tämä sortovaltiuden ja orjuuden sekasikiö, olisi tunkeutunut kaikkialle Eurooppaan ja hallinnut kaikkialla. Ja Europan kansojen olisi täytynyt totella, elleivät ne olisi tahtoneet tuhoutua taloudellisesti ja poliittisesti.

Sellinen olisi ollut saksalainen „kansojen liitto“ saksalainen „maailman rauha“, joita Saksa tahtoi.

Militarismien, trustien ja työnantajaliittojen paino olisi rutistanut rikki ja murskannut mäsäksi työväenluokan kaikissa Europan maissa.

Ja sitten vihdoinkin olisi puhjennut toinen maailman sota, vielä paljon hirmuisempi kuin oli ensimmäinen. Maailman sota Aasian ja Afrikan vallitsemisesta. Ja uudelleen olisi murhattu suuri osa työväenluokkaa.

Sellaisia olisivat olleet Saksan imperialismien voiton seuraukset.

Nyt englantilais-amerikalainen.

Englannin ja Yhdysvaltojen voitettua, niin että ne pääsivät määräämään rauhan ehdot, otetaan Saksalta Elsas-Lotrigen, preussilainen Puola ja kaikki

sen siirtomaat, ehkä vielä saksalaista aluetta Reinjokeen asti. Itävalta jaetaan moneksi valtioksi. Puola saa osan Preussia ja Galitsian. Balkanin niemimaa joutuu Englannin johdon alaiseksi. Turkin alue jaetaan *)

Yhdysvallat asettivat ehdon, että Itävalta, Balkani ja Turkki oli otettava pois Saksan vaikutuspiiristä ja Arabia, Mesopotamia, Syyria tehtävä „itsenäisiksi.“ Tuo osoittaa, kuinka suuressa määrässä Yhdysvallat ovat ottaneet Englannin politiikan omakseen. Sillä jos nuo ehdot täyttyvät, niin silloin on perustettu Englannin maailmanvalta Kapista Kairon kautta Intiaan. Palkkioksi on Englanti varmaan luvannut Yhdysvalloille apua itäaasialaisissa ja Tyynen Meren asioissa.

Saksan maksettavaksi tulee sitäpaitsi „korvauksen“ nimellä tavattoman suuri sotavero, joka olisi koottava vuotuisina lyhennyksinä pitkien vuosien vierissä. Saksan laivasto vähennetään pienivomaiseksi. Helgolannista tulee Englannin linnoitus. Vuorityölaitosten menettäminen Lotringissa heikentää myös hyvin Saksaa. Se olisi oleva toistaiseksi voimaton Englantia ja Amerikkaa vastaan.

Jos Venäjän vallankumous ei voisi pitää kutiaan voitokkaan ententeimperialismin painostaessa, niin ei Venäjäkään tulisi merkitsemään pitkään aikaan paljon mitään, kun sillä on ollut sisäiset taistelunsa ja mullistuksensa ja on jättiläissuuret velkansa. Yhdysvallat tulisivat saamaan siellä suuren vaikutuksen.

Ranska ja Italia saavat suuria paloja saaliista. Ranska varsinkin on kehittyvä vahvasti saatuaan

*) Tämä on kirjoitettu v. 1917. Versaillesin rauha on osoittanut että kirjottaja ei ainakaan liioitellut. Suom.

vuorikaivosalueet takaisin, mutta yhdessäkään nuo valtiot eivät ole niin voimakkaita, että voisivat näyttää Englantia ja Amerikkaa vastustavaa osaa. Siis jällelle jäävät nämä kaksi ja Japani.

Mitä Japanille tehdään saattaa yhä huomata. Jos sillä on liian suuret vaatimukset Kiinassa, Mandshuriassa, Siperiassa, Alamaiden Intiassa j.n.e., niin sen voima murretaan. Englannin jättiläissuuri sotalaivasto, joka on kasvanut sodan aikana melkein kaksinkertaiseksi, hallitsee Yhdysvaltojen laivaston kanssa kaiken.

Tässä edellytetään, että nuo kaksi liittolaista pysyvät liitossa. Niiden kapitalistiset edut sulivat sodan kestäessä hyvin vahvasti yhteen, ja toistaiseksi on heille varmaan edullista pysyä yhdessä.

Mikä on siis sitten maailman kohtalo?

Yhdysvallat ja Englanti tekevät kaiken voitavansa vaikuttaakseen niin, ettei yhdestäkään ainoasta valtiosta tule enää liian mahtavata.

Sentähden jakavat he Europan valtioiksi ja pikkuvaltioiksi.

Hallitakseen kaikkia ja riistääkseen kaikilta koettavat ne pitää kaikkia heikkoina.

Saksan ja Venäjän ollessa vielä heikkoina valtaavat ne suuret maailman markkinat.

Europassa tulevat Ranska, Italia ja pienet maat olemaan niiden henkivartijoita. Amerikassa Keski- ja Etelä-Amerikan valtiot. Siten on oleva ikäänkuin kaksi keisaria kävisi edellä samassa kulkueessa ja joukko heidän vasallejaan seuraisi perässä.

Poliittillisten erimielisyyksien ilmetessä Europassa ja Amerikassa tulevat ne käyttämään toista toista vastaan, niin että kaikki pysyvät heikkoina. Englanti ei sallinut ennen (sivuutamme sen monet val-

loitukset ja väkivallan työt) Venäjän, Turkin, Balkanin kansojen, Vähän-Aasian, Egyptin, Persian, Intian, Kiinan, siis koko läheisen ja kaukaisen idän, päästä itsenäisiksi ja mahtaviksi, voidakseen joko käyttää niitä toisiaan vastaan tai rosvota niiltä. Samaten tulevat Yhdysvallat ja Englanti menettelemään Saksan, Itävalta-Unkarin, Puolan, Venäjän, Turkin, Balkanin kanssa. Amerikassa Meksikon, Brasilian, Perun, Argentinan y. m. kanssa.

Yhdysvallat ja Englanti tulevat muuttamaan Keski- ja Itä-Europan helvetiksi, jossa Saksasta irroitettut osat, Saksa itse, Puola, Itävalta-Unkarista muodostetut valtiot, Venäjän uudet valtiot, Balkanin kansat ja Turkki taistelevat edelleen toisiaan vastaan. Ja sillä aikaa hallitsevat Englanti ja Yhdysvallat maailmaa.

Ne koettavat tehdä Europan riippuvaiseksi amerikkalais-englantilaisesta pää-omasta. Varsinkin tulisivat ne syytämään sitä tulvittain Venäjälle. Kaikialle tulevat ne perustamaan trustiensa, pankkiensa, laivanvarustusliikkeittensä haaraosastoja. Siellä, missä niiden ei onnistu tuhota vastaavia eurooppalaisia, vievät ne Saksaa heikontamalla asiat niin pitkälle, että saavat pakoitetuksi nuo eurooppalaiset yhtymään voittoetujensa takia niihin, syystä kun niillä on vallassaan meret ja merien takaiset markkinat.

Ja Afrikka ja Aasia tulevat olemaan melkein vain niiden riistoalueina. Eritosin myös Kiina. Noita alueita hallitsevat osittain ne itse, osittain niiden palkoissa olevat kotimaiset sortovaltiaat.

Samalla kun Saksalla olisi ylivoimaa vastaan taistelllessaan pakko kehittää ja voimistuttaa Itävaltaa, Turkkia, Balkania, Vähää-Aasiata ja ehkä vielä muita valtioita, ei Englannilla eikä Amerikalla ole

siihen mitään pakkoa, kun niillä on monopolinsa, yksinoikeutensa, eivätkä siis tahdo saattaa itseään vaaraan.

Syntyy siis Europpa, jonka keskustassa oleva mannermaan päävalta on poliittisesti ja osaksi myös taloudellisesti murtunut, ainoa valta, joka voisi kilpailla Englannin ja Yhdysvaltojen kanssa ja taistella niitä vastaan. Muut ovat liian pieniä tai toistaiseksi heikkoja valtioita taistelemaan tai revittyjä voimattomiin, toistensa kanssa kiisteleviin osiin. Siis voimaton Europpa, Englantia lukuunottamatta.

Kansojen poliittinen taistelu, yksi pääoman edistyksien päätekijä, on silloin lakkautettu pyörimästä. Samanlainen tila Keski- ja Etelä-Amerikassa.

Ja oman mahtavan kehityksen mahdollisuus ja Vähän-Aasian, Mesopotamian, Arabian, Egyptin, Persian, Indian, Kiinan y.m. itsenäisyys ovat kadonneet pitkäksi ajaksi.

Sellainen heikko pirstottu Europpa, heikko Etelä-Amerikka, Aasia ja Afrikka, heikko, pirstottu maailma, se on Yhdysvaltojen politiikan päämäärä.

Mutta kun Yhdysvallat, Englanti ja Japani eivät kuitenkaan voisi luottaa toisiinsa, kun sitäpaitsi Ranska ja Italia ovat kuitenkin suurvaltoja ja kun Venäjän ja Saksan voimat kuitenkin kasvavat jälleen ja ne taasen tointuvat, siis on peljättävä syntyvän yhä valtavampia liittoja, niin jatketaan kaikin voimin varustautumista ja valmistaudutaan uuteen maailman sotaan.

Siinä Yhdysvaltojen ja Englannin „kansojen maailmanliitto“ ja „maailman rauha“, joita presidentti Wilson, Asquith ja Lloyd George ovat puhvilleet ja jossa liitossa Saksakin saisi paikan keran kansanvaltaistuttuaan!

Ja sen lisäksi tahtovat ne itsemääräysoikeutta Europan kansoille (ei Aasian eikä Afrikan.) Itsemääräysoikeutta, joka ei tee noita kansoja vahvoiksi, vaan heikoiksi ja joka auttaa Englantia ja Yhdysvaltoja mahtavien liittojen muodostamisen ehkäisemisessä ja Europan hallitsemisessa. *)

On totta, että saksalainen henki, petomainen raakuus, ei ole hallitseva enää silloin. Saksan imperialismi on käynyt silloin voimattomaksi.

Mutta sen sijalle on tullut mahtava englantilais-amerikkalainen monopoli, joka panee suuren osan maailmaa seisaustilaan ja orjuuttaa melkein koko

*) Tuo tehtävä on mitä vakavin. Sillä onhan vaara, että kansainvälinen työväestö on luottava suurten porvarillisten demokratiain imperialismiin samaten kuin kansalliset työväestöt luottivat reformistien johtamina vapaamielisiin ja kansanvaltaisiin.

Ja niin kauvan kuin uskotaan, niin kauvan kuin Ranskan, Englannin, Amerikan, Belgian y. m. työläiset uskovat, että englantilais-amerikkalainen imperialismi on hiuksenkaan verran parempata kuin Saksan, niin kauvan ei työväestö tule kokenaiseksi, ei synny uutta kansainvälistä liittoa uutta internatsionalea eikä mitään maailman vallankumouksen puolesta käytävää maailman työväestön yksimielistä taistelua.

Tästä vielä muutama sana.

Wilsonin päämäärä — kaikkien kansojen itsenäisyys, itsemääräys ja kansojen maailman liitto — on ensiksikin mahdoton. Sillä kaikilla näillä kansoilla on eri etunsa, ja niiden joukossa on hyvin mahtavia ja hyvin heikkoja kansoja. Kapitalismin vallitessa sellaisena kuin se vielä on, jakaantuneina kansallisiin kapitalismeihin, täytyy mainitun syyn viedä hallitsemiseen ja sortamiseen. Se ei voi olla muuten.

Wilsonin päämäärä on sitä paitsi ulkokullattu. Sillä Eng-

maailman. Ja tämän imperialistisen monopolin henkenä on amerikkalaisen kapitalismin eläimellinen raakuus ja mädännäisyys, joihin yhtyy englantilaisen kapitalismin ylen viekas riistäntä, mikä tekee uhrinsa voimattomaksi. Ja molempien teeskentely ja väärä demokratia.

Ja mitkä tulevat olemaan tuon imperialismien seuraukset maailman työväestölle? Amerikkalais-englantilaiset pankit, amerikkalais-englantilaiset trustit tulevat hallitsemaan maailmaa. Muiden maiden on oleva vaikea kilpailla niiden kanssa. Niiden on oleva pakko alistua usein. Työväen taistelu tuota monopolia vastaan on käyvä raskaaksi, melkein mahdottomaksi.

lannille ja Yhdysvalloille on eduksi, ettei Europan mannermaalle tule ainoatakaan vahvaa valtaa. Saksan mahdin tuhottua on tuon päämäärän saavuttamiskeinona Europan kaikkien kansojen itsenäisyys. Tämä itsenäisyys on kuitenkin vain näennäinen, sillä juuri se tekee Europan kansat poliittisesti ja taloudellisesti noiden kahden anglosaksilaisen kansan vasalleiksi.

Tämä on siis totta: imperialismien vallitessa ei ole mitään itsenäisyyttä. Jos Saksa olisi voittanut, niin olisi syntynyt Europan kansojen liitto, jossa kansat eivät olisi olleet enää itsenäisiä, vaan yksinkertaisesti Saksan alle alistettuja. Jos ympärysvallat jäivät pysyvästi voittajiksi, niin tulee olemaan kansojen liitto, jossa kaikki, paitsi Englanti ja Yhdysvallat, ovat heikkoja ja heikkoutensa takia noiden kahden vallassa.

Molempien imperialismien päämäärä on siis sama: kansojen saattaminen valtansa alaiseksi, maailman hallitseminen maailman valta, maailman herruus.

Saksa murhaa julmalla tavalla itsenäisyyttä, Englanti ja Yhdysvallat antavat jäädä sen näennäisesti olemaan, tappavat sen kuitenkin todellisesti.

Mutta amerikkalais-englantilainen pääoma tulee, kuten englantilainen teki, ostamaan toisen osan työväkeä toista vastaan. Tuon ostamansa osan on se tekevä parempipalkkaiseksi, paremmin järjestyneeksi, kehittyneeksi palkkatyöväeksi. Hyvin ravituiksi, hyvin vaatetetuiksi, hyvin asuviksi, hyvin harjoitetuiksi muun työväen teloittajiksi ja verikoiriksi, joihin se voi luottaa aina taistellessaan köyhempiä työläisiä vastaan ja joita se voi kiihoittaa aina heikkoja kansoja vastaan. Sellaisen palkkasotajoukon, joka on suurin vaara kansainväliselle työväestölle, sotaväkilauman petteureista, on se luova kaikkiin maihin. Se on voiva tehdä tuon, sillä Saksan kukistuttua on sillä monopoli. Ja se on voiva

Ero on näennäinen, ei todellinen.

Saksan ja englantilais-amerikkalaisen imperialismien välinen ero on samaa laatua kun vanhoillisten ja vapaamielisten, yksinvallan ja tasavallan, ylimystön ja kansanvallan välinen ero. Imperialismin vallitessa on noiden välillä ainoastaan näennäinen ero. Niinpä ei ole taantumuksellisen, yksinvaltaisen valtion imperialismien ja vapaamielisen, tasavallalaisen, kansanvaltaisen valtion imperialismien välillä todellisesti mitään eroa.

Kapitalismin vallitessa ei ole todellinen itsenäisyys enää saavutettavissa, ei yksinvaltaisessa eikä kansanvaltaisessa valtiossa. Kapitalismi, imperialismi vie välttämättä kansojen alistamiseen.

Siihen on syynä monopolistinen pankkipääoma, joka on Saksassa, Englannissa ja Yhdysvalloissa kaikkivaltias ja hallitsee sieltäpäin koko maailmaa.

Se juuri on luonteenomaista, että kapitalismi on joutunut tässäkin asiassa umpikujaan.

Vain sosialismi voi ratkaista tämän asian, kuten niin monen muunkin.

sortaa „ammattitaidottomia“ huonosti ravittuja, huonosti palkattuja, huonoissa asunnoissa asuvia, kurtia, köyhiä työläisiä niin paljon kuin tahtoo. Ja niitä on oleva suuri osa.

Sitäpaitsi sorretaan työväestö militarismin alaiseksi.

Se on sitten amerikkalais-englantilaisen imperialismien „maailman rauha.“ Ja tämä maailman rauha, johon osa entente-maiden ja puolueettomien maiden porvaristosta on niin kovin ihastunut!

Mutta tämänkin imperialismien vallitessa on sota puhkeava taas vihdoin. Sillä Saksa kokoaa jälleen uusia voimia, Venäjä nousee eikä Kiina anna pitää itseään ylen kauvan orjuudessa. Maailma ei siedä ylen kauvan, ei voi sietää kauvan englantilais-amerikkalaisen pääoman yksinvaltaa. Pääoma näette ei ole vielä riittävästi kansainvälinen, kahnaus-alatkin ovat vielä liian merkitseviä. On muodostuva uusia liittoja Englantia ja Yhdysvaltoja vastaan, nämä kaksi valtaa ehkä repeävät, ja maailman työväestö tulee syöstyksi jälleen uuteen verilöylyyn ja sitä tullaan teurastamaan jälleen.

Nämä siis saksalaisen imperialismien voiton ja englantilais-amerikkalaisen imperialismien voiton seuraukset.

Toisella puolen: Saksa kaikkivaltiaana Euroopan mannermaalla, saksalainen sotilasvalta kaikkialla, ja lyhyessä ajassa toinen vielä kauheampi maailman sota. Toisella puolen: Englanti ja Yhdysvallat kaikkivaltiaana koko maan päällä, heikkojen orjuuttaminen tai heikkoutta ja pysähdystä kaikkialla. Ja kuitenkin sotilasvaltaa kaikkialla ja jonkun ajan jälkeen uusi verilöyly.

Toisella puolen euromailainen liitto ja Saksan valtaan alistuminen. Ja uusi verilöyly. Toisella puolen maailman liitto, pirstomista ja heikkoutta koko maailmassa, ja Englannin—Amerikan valtaan alistuminen. Ja uusi verilöyly.

Ellei tämä ensimmäinen maailman sota vie todelliseen ratkaisuun, niin on koko taistelu taisteltava sitä pikemmin uudestaan. Silloin on jälleen kaksi kansojen liittoa toisiaan vastassa ja uusi verilöyly tulee hyvin pian.

Siis molemmilla puolilla: maailman työväestön kukistaminen ja maailman työväestön teurastaminen.

Ja kummassakin tapauksessa maailman työväen orjuuttaminen ja teurastaminen. Siinä tulevaisuus.

Valitkaa työläiset! Molemmat mahdit ovat houkutelleet teitä maailman kansojen liitollaan. Molemmat ovat sanoneet: Emme me ole imperialisteja, toiset ovat! — Tosiasiallisesti ovat molemmat uhanneet orjuuttaa ja hävittää.

Jos työväestöltä olisi kysynyt: Kumman tahdotte mieluummin, Saksan imperialismin hirmuhallinnon, petomaisuuden ja verilöylyn tai Amerikan imperialismin petomaisuuden, Englannin imperialismin ylenovela saalistaminen siihen liitettynä, niin olisi työväestö vastannut: „Emme tiedä sitä. Molempien seuraukset ovat yhtä kauhistuttavat.“

Niin on laita.

Molemmat ovat olleet yhtä kauhistuttavia työväestölle.

Saksan, Englannin, Amerikan ja siis maailman kaikkia työläisiä ovat Saksan ja englantilais-amerikkalainen imperialismi uhanneet samaan tapaan.

Työläiset voisivat siis liittyä yhteen.

He voisivat peruustaa liiton, johon eri kansojen työväestöt liittyisivät toistensa jälkeen. Se liitto olisi ikäänkuin ammattijärjestöjen liitto tai työväestöjen trusti. Kaikki liittyneet taistelisivat yhdessä maailman imperialismia vastaan. Sillä niiden edut ovat tosiaan yhtäläiset.

Ainoastaan yksimielistynyt Englannin, Saksan ja Amerikan työväestö, siis yksimielistynyt maailman työväestö voi tuhota Saksan ja englantilais-amerikkalaisen imperialismin, voi siis tuhota imperialismia yleensä, maailman imperialismia.

Jokaisen kansallisen ja koko kansainvälisen työväestön täytyy taistella noita kumpaakin vastaan yhtä voimakkaasti. Kaikkien maiden työväestöjen täytyy sopia yhdestä rintamasta tuhotakseen molemmat samaan aikaan.

On muodostuva internatsionale, joka tuhoaa molemmat samaan aikaan.

Nuo molemmat suuret imperialismit ovat samanarvoiset. Ja kun maailman kaikkien kansojen imperialismit ovat sidottuja noihin kahteen imperialismiin, alistettuja niiden alaisiksi, Saksan toisella, Englannin ja Yhdysvaltojen toisella puolella, niin on totta, että molempien ryhmien imperialismi, siis imperialismi yleensä, on yhtä peljättävä koko maailman työväestölle, maan kaikille työläisille.

Sentähden on varmaa, että imperialismi tulee sortamaan ja tuhoamaan koko maailman työläisiä.

Ja kun siis imperialismia toimeenpanema uusi teurastus, uusi sorto on varma, kun siis maailman

työvästöä tullaan ehdottoman varmasti sortamaan ja murhaamaan, — sentähden on maailman työväestön kapina imperialismia vastaan välttämätön.*)

*) Siis kaikki ne, jotka asettavat toisen imperialismiin toisen edelle, eivät perusta mielipidettensä ja toimintaansa totuuteen. He ovat väärällä pohjalla.

He hajoittavat kansainvälistä työväestöä ja ehkäisevät sen voittamasta imperialismia. He kaikki, olkootpa he sosialipatriotteja, valhemarxilaisia tai puolueettomien maiden puolueita, pelaavat imperialismiin peliä, imperialististen saksalaisten, englantilaisten, amerikkalaisten, kansainvälisten kapitalististen luokkien ja hallitusten.

He ovat noiden luokkien ja noiden hallitusten puolella ja ja auttavat imperialismia.

Sillä juuri nämä hajoittavat — englantilais-amerikkalaiset kansanvallan naamarin suojassa, saksalaiset tekivät samaten itsevaltiuden suojassa — kansainvälistä työväestöä vain siten, että kehuvat sille, ettei omaa imperialismia ole tai että se on rauhallista ja että vihollisen on ainoa oleva tai pahempi kuin oma. Näin ovat tehneet Wilson, Bethmann-Holveg, von Külmann Lloyd George, Poincaré, Czernin, Asquith. Se heidän puheittensa tarkoitus. Yksinään sen avulla, yksinään tuon petoksen avulla saattoivat he synnyttää sodan, sen avulla yksinään voivat he jatkaa sitä, se yksinään on sodan tukena, ja siinä pelissä ovat sanotut sosialistit mukana.

Mutta maailman imperialismiin voi voittaa ainoastaan maailman yksimielinen työväestö.

Asia on todellisesti näin: samaten kuin hallitsevat luokat hajoittavat sisäpolitiikassa työläisiä tunnussanoilla vapaamielinen, kirkollismielinen, vanhoillinen ja kansanvaltainen j.n.e., tunnussanoja, jotka imperialismi on puhaltanut sammuksiin melkein kokonaan, samaten pirstovat imperialistit nykyisin työläisiä jättiläismäisesti suuremmassa määrässä, maailman mit-

Mutta kansainvälistä imperialismia ei voida lakkauttaa lakkauttamatta kansainvälistä kapitalismia. Vallankumous, sosialinen maailman vallankumous

takaavan mukaan, kansainvälisesti tämän tai tuon imperialismiin kannattajiksi.

Saksan imperialismi otti raaempana koiramaisempana ja itsevaltiuden toimeenpanemana vanhoillisten, taantumuksellisten paikan.

Englantilais-amerikkalainen imperialismi viekkaampana, teeskentelevämpänä, niin sanotun demokratian toimeenpanemana, vapaamielisten paikan.

Todellisesti ovat molemmat yhtäläisiä.

Suuret imperialismit, keisarit, kuninkaat presidentit, saksalaisten, englantilaisten ja amerikkalaisten pankkien johtajat, ministerit ja politikoitsijat tietävät kyllä, mitä tekevät. He tietävät, että he tuon hajoittamisen avulla, ja yksinään sillä hajoittamisella, (sillä työväestö on jo niin voimakas, että se voisi tuhota kaikkien valtioiden imperialismiin, imperialismiin yleensä, jos olisi kansainvälisesti yksimielistä), että he siten hajoittamalla työväestön kahteen ryhmään saavuttavat päämääränsä: summattoman suuren pysyvän voiton pankkipääomalle ja maailman heittämisen pankkipääoman valtaan.

Työväestön täytyy yhtyä kokonaisenaan sitä vastaan, koko imperialismia vastaan, imperialismia vastaan yleensä. Tämä voi tapahtua kuitenkin vasta sitten, kun työväki äkkää, että saksalainen ja englantilais-amerikkalainen imperialismi, kansainvälinen imperialismi, ovat saman arvoisia. Ellei työväestö aseta yhtä imperialismia „pienempänä pahana“ toisien yläpuolelle, kuten ennen vapaamieliset kirkollismielisten yläpuolelle, ellei se rupea yhden liittolaiseksi, ellei kansallisen, niin syntyy nyt kansainvälinen „reformismi.“

Vapaamielisyyden osottaminen sisäpolitiikassa vanhoillisuuden ja kirkollismielisyyden edelle, on kansallista reformismia. Kansanvaltaisen imperialismiin asettaminen kansainväli-

kapitalismia vastaan, on siis välttämätön maailman työväelle.

Tahdomme osoittaa sen ensinnä.

sessä politikassa yksinvaltaisen yläpuolella on kansainvälistä reformismia.

Se on sen ajatuksen herättämistä työväestössä, että osa kapitalismista, kansanvaltainen osa, kykenee „reformeerautumaan“, ratkaisemaan asioita, jotka vain sosialismi pystyy ratkaisemaan.

Samaten kuin se, joka asettaa kansallisessa politiikassa vapaamielisen vanhoillisen yläpuolelle, ehkäisee kansainvälisen työväen yhteyttä, samaten ehkäisee se, joka asettaa englantilais-amerikkalaisen imperialismiin saksalaisen yläpuolelle kansainvälisen työväen yhteyttä.

Kansallista ja kansainvälistä reformismia vastaan on taisteltava ja se tuhoava.

Kansainvälisen työväen asiana on havaita, että molemmat imperialismit ovat yhtäläisiä, päämääräänsä, seurauksiinsa nähden yhtä turmiollisia, yksimielistä sitten tämän tiedon avulla ja tuhota molemmat.

II.

EI MUUTA PÄÄSYTIETÄ TYÖVÄELLÄ.

„Molempien ryhmien imperialismi on yhtä hirmuinen työväelle. Ainoastaan yhteen liittynyt maailman työväestö voi tuhota sen. Siis maailman vallankumous on välttämätön.“

Tuo, minkä sanoimme ensi luvussa, riittäisi, se riittäisi, että kaikki imperialismit, että kaikkien kansojen molempien ryhmien imperialismit ovat työläisille yhtä hirmuisia ja että siis kansainvälisen työväen on liityttävä yhteen ja tuhoava imperialismi.

Voisimme siirtyä nyt todistelemaan, että imperialismiin tuhoaminen, maailman vallankumous, on mahdollinen työväelle, — elleivät kaikkien maiden hallitukset, porvaristo, sosiali-patriootit ja valhe-marxilaiset, enemmistö ja vähemmistö Ranskassa ja Italiassa, enemmistö ja riippumattomat Saksassa, Labour-Party ja rauhanaate-sosialistit Englannissa ja kaikki suuret sosialistiset puolueet Yhdysvalloissa, lyhyesti, maailman kaikki kapitalistit ja sosialistit, todellisia vallankumouksellisia lukuunottamatta, kuvittele työläisille, että imperialismiin ja sosialismin välillä muka olisi vielä ulospääsytie.

Elleivät he jaarittelisi työväelle, että imperialis-

kapitalismia vastaan, on siis välttämätön maailman työväelle.

Tahdomme osoittaa sen ensinnä.

sessä politikassa yksinvaltaisen yläpuolella on kansainvälistä reformismia.

Se on sen ajatuksen herättämistä työväestössä, että osa kapitalismista, kansanvaltainen osa, kykenee „reformeerautumaan“, ratkaisemaan asioita, jotka vain sosialismi pystyy ratkaisemaan.

Samaten kuin se, joka asettaa kansallisessa politiikassa vapaamielisen vanhoillisen yläpuolelle, ehkäisee kansainvälisen työväen yhteyttä, samaten ehkäisee se, joka asettaa englantilais-amerikkalaisen imperialismiin saksalaisen yläpuolelle kansainvälisen työväen yhteyttä.

Kansallista ja kansainvälistä reformismia vastaan on taisteltava ja se tuhottava.

Kansainvälisen työväen asiana on havaita, että molemmat imperialismit ovat yhtäläisiä, päämääräänsä, seurauksiinsa nähden yhtä turmiollisia, yksimielistyä sitten tämän tiedon avulla ja tuhota molemmat.

II.

EI MUUTA PÄÄSYTIETÄ TYÖVÄELLÄ.

„Molempien ryhmien imperialismi on yhtä hirmuinen työväelle. Ainoastaan yhteen liittynyt maailman työväestö voi tuhota sen. Siis maailman vallankumous on välttämätön.“

Tuo, minkä sanoimme ensi luvussa, riittäisi, se riittäisi, että kaikki imperialismit, että kaikkien kansojen molempien ryhmien imperialismit ovat työläisille yhtä hirmuisia ja että siis kansainvälisen työväen on liityttävä yhteen ja tuhottava imperialismi.

Voisimme siirtyä nyt todistelemaan, että imperialismiin tuhoaminen, maailman vallankumous, on mahdollinen työväelle, — elleivät kaikkien maiden hallitukset, porvaristo, sosiali-patriootit ja valhe-marxilaiset, enemmistö ja vähemmistö Ranskassa ja Italiassa, enemmistö ja riippumattomat Saksassa, Labour-Party ja rauhanaate-sosialistit Englannissa ja kaikki suuret sosialistiset puolueet Yhdysvalloissa, lyhyesti, maailman kaikki kapitalistit ja sosialistit, todellisia vallankumouksellisia lukuunottamatta, kuvittele työläisille, että imperialismiin ja sosialismin välillä muka olisi vielä ulospääsytie.

Elleivät he jaarittelisi työväelle, että imperialis-

tinen kapitalismi voi päästä riisumaan aseista, muodostamaan pakollisen sovinto-oikeuden, kansojen maailman liiton, solmimaan maailman rauhan ja että se kaikki tapahtuisi sodan jälkeen.

Kapitalistit, sosiali-patriootit, valhemarxilaiset, Labour-Party ja rauhanaate-sosialistit Englannissa, enemmistö ja riippumattomat Saksassa, enemmistö ja vähemmistö Ranskassa ja Italiassa, sosialistit Yhdysvalloissa puhelevat niin pidättääkseen maailman työväestöä vallankumouksesta.

Sillä jos niin olisi, jos kapitalismi voisi lakkauttaa jo sodan, niin silloin voisi kapitalismi kehittyä rauhallisesti, maailman vallankumous ei olisi vielä välttämätön.

Kun näillä kuvitteluilla on siis valtava vastavallankumouksellinen merkitys, — sen antanut niille varsinkin niitä työläisille syöttävien lukumäärä ja vaikutusvalta — niin on jokaisen vallankumouksellisen velvollisuus osoittaa vielä kerran noiden kuvittelujen kierous.

Se tehdään seuraavassa, ennen kuin siirryimme esittämään vallankumouksen toteuttamismahdollisuutta.

Miljoonat ja taas miljoonat työläiset tuottavat kaikissa kapitalistisissa valtioissa, kaikkien kapitalistien kansojen keskuudessa, omassa maassaan ja siirtomaissa, joka vuosi joukon uutta lisäarvoa.

Sen määrä suurenee jatkuvasti ja kohoaa asteettain ylenevästi eli progressiivisesti, kun vanhaan pääomaan liitetään vuosi vuodelta uutta lisäarvoa.

Maailmassa, maan päällä, on vielä maita, joissa on runsaasti luonnon aarteita ja heikko väestö. Niistä voidaan kiskoa jättiläismäiset voitot.

Uusi pääoma etsii noita sijoituspaikkoja.

Siinä on imperialismin syy.

Maan kaikilla mailla on kuitenkin jo mestarinsa. Maa on jo jaettu. Kansojen täytyy siis taistella paraista paikoista. Siinä on imperialistisen sodan syy.

On varsinkin kolme kapitalistista valtiota, joiden pääomamäärät kasvavat niin valtavasti, että ne taistelevat keskenään maan kaikilla tahoilla voitoista.

Ne valtiot ovat Englanti, Saksa ja Yhdysvallat.

Englannin, Saksan ja Yhdysvaltojen miljoonat työläiset ovat raataneet niin, niin monet vuodet, niin lakkaamattoman valtavilla voimilla, että noiden maiden kapitalistit ovat ruvenneet tavoittelemaan maailman herruutta monopolikseen. Nuo kolme jättiläiskansaa taistelivat tosiaan maailman hallitsemisesta.

Älköön sanottako, että tämä ajatus on liioiteltu, ettei mikään kansa tai kansaryhmä voisi saavuttaa maailman valtiutta. Sillä pääomalla on juuri se ominaista, että se voi luoda yhä enemmän lisäarvoa, loppumattoman määrän lisäarvoa, lisäarvoa loppumattomiin, jos se vain voi käyttää yhä enemmän työläisiä, raaka-aineita ja koneita. Jokainen valtava kapitalistinen valtio, jokainen suuri kapitalistinen kansa tuntee siis, että kun se vain valtaa yhä enemmän maita, niin kapitalismin luonne antaa sille mahdollisuuden valloittaa vihdoin koko maailman.

Nuo kolme jättiläistä nousevat siis kaikkien kapitalististen kansojen taistelun tuoksinasta. Ja kaksi niistä, Englanti — tämä nimi merkitsee ny-

kyään englantilaista maailman valtakuntaa, Englantia, sen siirtomaita ja kruununmaita — ja Yhdysvallat ovat liittoutuneet yhteen ehkä lyhyemmäksi, ehkä pitemmäksi ajaksi, ehkä ainaiseksi tavoitellakseen yhdessä maailman herruutta.

Ja samaten kuin taloudellisessa taistelussa mahdollisimmat syndikaatit laahaavat vihdoin kaikkia pieniä kapitalistisia yhtiöitä mukanaan, samaten olivat maan melkein kaikki kansat sitoneet itsensä noihin kolmeen suurvaltaan, niin että kaksi maailman kaikkien kansojen ryhmää riitelivät keskenään maailmasta*).

Kapitalismin kehitys on päässyt korkeimmalle asteelleen. On vain muutamia harvoja taistelijoita

*) Olemme yksinkertaistuttaneet tässä tuon taistelun tarkoituksellisesti, saadaksemme maailman sodan ja aseista riisumisen suuremmoiset kysymykset aivan selviksi. Esitämme ikäänkuin vain ne kolme suurinta kansaa taistelisivat. Todellisesti on taistelu paljon monimutkaisempi, nimittäin maailman kaikkien kansojen taistelua, ja asian ratkaiseminen rauhalla sentähden vielä paljon mahdottomampi. — Kirjasessa „Der Imperialismus, der Weltkrieg und die Sozial-Demokratie“ olemme selostaneet tuon. Siinä käsitellään hyvin laveasti taloudelliset syyt, joiden takia maailman rauha, maailman kansojen liitto ovat mahdottomia.

Jos Yhdysvallat ja Englanti irtaantuisivat toisistaan tulevaisuudessa, niin ei se muuttaisi yhtään kuvaa, jonka olemme antaneet tässä maailman imperialismista. Sillä kumpikin valtio koettaisi sitten kuitenkin saada maailman herruuden itselleen, ja jokainen uusi ryhmitys, jokainen uusi liitto, jonka ne tekisivät (esim. Saksan tai Japanin kanssa), tulisi tekemään niin samaten kuin nykyään.

lellä. Maailman kapitalismi lähenee nyt taistellen loppuaan.

Samaten kuin pienten keskiaikaisten kaupunkien taisteluista syntyivät pienet keskiaikaiset valtiot, — samaten kuin näiden pienten valtioiden taisteluista suuret kansallisvaltiot, — samaten syntyvät nyt suurten kansallisvaltioiden taisteluista ryhmät, kaikkein suurimmat yhtymät, syntyy kaksi kansainliittoa.

Keskiaikaisten kaupunkien taisteluissa ja näiden avulla syntyi pikkuporvarien valta, kansallisvaltioiden taisteluissa ja näiden avulla suurporvariston valta, kansaryhmien taistelussa ja tämän avulla kaikkein suurimpien kapitalistien valta, joilla on teollisuus, laivanvarustus, pankit, trustit monopolinaan.

Mutta samaten kuin nuo pikkuporvarit, tuo suurporvaristo nousivat kerran ruhtinasten, aateliston ja papiston keskinäisistä taisteluista, samaten nousee nyt toinen, kolmas mahti, maailman työväestö, kaikkien kapitalististen kansojen muodostaman kahden ryhmän taisteluista, kaikkia maita hallita koettavien monopolistien taisteluista.

Ja maan kahden korkeimman mahdin, kaikkien kapitalistikansojen kahden ryhmän, ja kaikkien kansojen monopolistien taistellessa maailman valasta nousee maailman työväestö niitä vastaan ja valtaa maailman itselleen.

Päästyään korkeimmalle asteelleen, kukoistuttuaan monopoliksi, taistellessaan maan monopolista kuolee pääoma ja työväestö tulee sen sijalle.

Ollessaan korkeimmassa kukoistuksessaan, jännittäen viimeiset ja korkeimmat, kaikki voimansa,

Maailman vallankumous — 3.

kehittäen valtavimman taistelun maailman vallan monopolista, murtuu pääoma mäsäksi taistelussaan, joka oli sen luonteena, ja sen helmasta, sen voimien viimeisestä leimunnasta syntyy uusi maailma.

Kapitalismi, alkanut siten että muutamat harvat omistivat yksityisesti pääomaa, kasvanut lukuisan ja mahtavan luokan pääoman omistukseksi, loppu taas, palaa jälleen itseensä, koko pääoman omistukseksi, jolloin muutamat harvat hallitsevat koko pääomaa.

Ja tässä kukoistustilassa kuolee se. Kukoistus häviää ja uusi maailma astuu esiin.

Sillä työläiset, jotka yhtyivät kahdeksannentoista vuosisadan lopulla taisteluun työnantajiaan vastaan, sosialistit, jotka yhdeksännentoista vuosisadan puolivälissä yhtyivät kansallisiin puolueisiin, taistelemaan kansallista porvaristoaan vastaan, he yhtyvät nyt kansainväliseen taisteluun kansainvälistä porvaristoa vastaan.

Ja näin yhtyessään tulevat he voittamaan.

Mutta mikseivät nuo kansalliset pääomajoukot liity yhteen? Mikseivät Englanti, Saksa ja Yhdysvallat yhdy ja mikseivät työskentele yhdessä nytkäkkeeseen koko työväestöä ja koko maata? Sillä silloinhan niiden voima olisi toki paljon suurempi, silloin ei niiden tarvitseisi taistella toistensa kanssa ja voisivat ne ehkä pidättää koko työväestön taistelusta, pidättää vallankumouksesta.

Ensimmäinen vastaus: niiden pääomat ovat kansallisia, eivät kansainvälisiä. Kansainväliset pääomat ovat kansallisiin verraten vain hyvin pieni osa pääomasta.

Ja toinen: noilla kansallisilla pääomilla on eri etunsa, eri päämäärät.

Mitkä ovat niiden päämäärät? Mitkä noiden kolmen jättiläisen?

Sanoimme sen jo: Saksa tahtoi panna valtansa alle Belgian, Puolan, Ranskan, Venäjän, Itävalta-Unkarin, Balkanin, Turkin, Vähän-Aasian, Armenian, Mesopotamian, Syyrian, Persian, ehkä Siperian ja muita osia Aasiasta, tehdä mannermaan siten riippuvaksi Europasta ja ottaa ensimmäisen askeleen maailman valtaa kohti. Saavuttuaan Intian valtameren rannoille olisi se sitten ollut valmis käymään toisen maailman sodan Intiasta, Tyynestä valtamerestä ja sen rannoilla olevista maista, maailman vallasta.

Englanti tahtoo levittää maailman valtakuntansa yli Afrikan, halki Aasian, Intiaan.

Yhdysvallat tahtovat hallita Tyynellä valtamerellä, Kiinassa, Intian saaristomerellä, Polyneesiassa, Keski- ja Etelä-Amerikassa.

Jos englantilainen maailman valtakunta hallitsee Afrikkata ja lounaista Aasiata ja Yhdysvallat hallitsevat Keski- ja Etelä-Amerikassa, Tyynellä valtamerellä, Kiinassa ja ehkä Aasian pohjoisosassa, niin silloin ovat Englanti ja Yhdysvallat melkein koko maailman herroina.

Ja millä keinolla ovat nuo kolme suurvaltaa tahtoneet saavuttaa päämääränsä, maailman herrouden?

Sanoimme jo sen: Saksa kokoamalla Euroopan johtonsa alaiseksi, Yhdysvallat ja englantilainen maailman valta pirstomalla Euroopan.

Ja millä toteuttaa tuon?

Taistelulla, sodalla.

Ja ajatelkaa nyt, Euroopan ja Amerikan, maailman työläiset, työläiset, joita tahdotaan pettää ja pitää

kapitalismin orjuudessa ja pidättää poissa vallankumouksesta toiveella, että maailman rauha, aseiden riisuminen ja kansojen maailman liitto ovat mahdollisia, ajatelkaa nyt, että sota on loppunut. Ajatelkaa, että koko ihmiskunnan teurastus on ollu ja mennyt. Ajatelkaa nyt, että Englanti ja Amerikka ovat voittaneet. Tällöin ovat Afrikka ja Aasia, Keski- ja Etelä-Amerikka, kaikki maailman markkinat todellisesti niiden vallassa, ja Europan mannermaa on voimaton.

Ajatelkaa sitten, että Saksa olisi voittanut. Silloin olisi Saksalla osa Afrikkaa ja Aasiassa olisi se Intian portilla, todennäköisesti myös Kiinan.

Ajatelkaa sitten, ettei kukaan olisi voittanut. Silloin olisi jännitys jäänyt entiselleen.

Pitäkää selvinä mielessä, työläiset, nuo kolme tapausta, kolme ainoata mahdollista, ja kysykää sitten: eikö tämän sodan jälkeen tulee enää uutta sotaa?

Onko heikonnettu ja pirstottu Europpa sietävä Englannin ja Yhdysvaltojen voittoa? Eikö Saksa ole asettuva Europan etunenään ja nouseva?

Ja ajatelkaa selvästi toista tapausta. Saksa olisi Intian ja Kiinan porteilla. Ja porttien sisäpuolella olisi englantilainen ja amerikkalainen valta.

Mitä tapahtuisi? Ajatelkaa, työläiset. Eivätkö Englanti ja Yhdysvallat koettaisi ajaa Saksaa pois?

Ja muistakaa se kolmas tapaus. Sota olisi jäänyt ratkeamatta. Ei olisi voittajaa eikä voitettua. Kaikki olisi kuten ennen sotaa. Englanti ja sen liittolaiset kaartamassa Saksaa piiriin. Ja Saksa varustautumassa yhä maailman sotaan. Riisuisiko Saksa nyt aseensa ja lakkaisivatko Englanti ja Amerikka ahdistamasta Saksaa?

Ajatelkaa: nuo suurvallat koskettavat nyt toi-

ansa. Ne ovat toistensa rajoilla, ei mikään eroita mitään enää. Niiden välillä ei ole enää yhtään tilaa.

Ajatelkaa: siellä ulkona, rajan toisella puolella, on mitä ihanimmat pääoman sijoittamismaat, kaikkein korkeimmat voitot.

Ajatelkaa: nuo kaksi ryhmää tahtovat samat maat, Afrikan ja Aasian, nykyisin myös Venäjän.

Ajatelkaa: nuo maat ovat äärettömän rikkaita ja vielä riistämättömiä. Miljaardit ja biljoonat odottavat siellä riistäjiä.

Muistakaa, työläiset, pääoman luonne, olemus. Sen olemukseen kuuluu leviäminen, eikö totta, yhä suuremmassa mittakaavassa?

Harkitkaa erityisesti vielä kerran, vielä kerran ja yhä vielä: teidän työnne ja kaikkien valloittettujen tai niiden kahden ryhmän kanssa liittoutuneiden kansojen työ paisuttaa jatkuvasti pääoman valtaa. Se paisuu loppumattomiin. Ne kaksi ryhmää ovat toisiaan vastassa, niiden rajat ovat yhdessä, näiden rajojen takana paisuu pääoma jatkuvasti, yhä suuremmassa määrässä. Ja siellä ulkona on saalis, voitto.

Mitä luulette: tuleeko vielä uusi sota?

Ette voi sanoa muuta kuin: tulee.

Sotia on oleva niin kauan kuin Englannin, Saksan ja Yhdysvaltojen pääomilla on eri päämäärät ja kun ne pääomat tahtovat valloittaa samoja maita ja kaikki tahtovat valloittaa maailman, ja niin kauvan kuin ne ovat kansallisia eivätkä kansainvälisiä.

Tämä aseista riisuminen, kansojen maailman liiton, maailman rauhan mahdottomuuden selitys on oikeastaan ratkaiseva. Sillä on sanottu jokaiselle ymmärtävälle työläiselle oikeastaan jo kylliksi.

Mutta kun verta tiikuvat hallitukset, kapitalistit,

sosialipatriootit ja väärät marxilaiset koettavat vielä pettää työläisiä monilla todisteilla, täytyy meidän kirjoittaa tässä niitä vastaan ja osoittaa ne vääriksi.

Kaikkien maiden hallitusten ja porvarillisten puolueiden, sosialipatrioottien ja kierojen radikaalien, enemmistön ja riippumattomien Saksassa, enemmistön ja vähemmistön Ranskassa, Labour-Partyn ja rauhoittajasosialistien Englannissa ja Yhdysvaltojen kaikkien suurten sosialististen puolueiden, kaikkien, jotka ovat kääntytystointaan harjoittaessaan ratsastaneet rauhalla, aseiden riisumisella tai varustusten supistamisella, kaikkien, jotka tekivät sodan tai sallivat sen tulla, täytyy näyttää toteen, että tuo on mahdollista, myös siinä suhteessa.

Niiden täytyy näyttää tarkasti tosiasioilla, eikä vain pelkillä ontoilla korulauseilla, miten aikovat järjestää rauhan.

Mitkä osat maasta pitää saaman Englannin, mitkä Saksan, mitkä Yhdysvaltojen? Ranskan, Italian, Japanin, Turkin j.n.e.? Niiden pitää osoittaa se kartalla, niin että jokainen tietää, että se on oikein ja ettei siitä järjestelystä johdu mitään uusia sotia, ei koskaan yhtään uutta sotaa.

Niiden on ilmaistava tarkasti, minkä perusteiden mukaan jako on toimitettava ja miten pitäisi saattaman aikaan luottamus Saksan, Englannin ja Yhdysvaltojen ja kaikkien muiden välille, niin että niiden ei tarvitsisi varustautua kovemmasti.

Työläiset, tuota kaikkea eivät ne voi ilmoittaa. Heti, kun on tosi kyseessä, kieltäytyvät ne. Näihin asti ei ole vielä koskaan tehty koetta osoittaakseen kartalla rajat, joihin jokainen valta voisi tyytyä. Kaikki puheet ovat olleet aina vain tyhjiä sanoja.

Onttoja ohjelmalauseita, joilla ei ole ollut todellista, tosiasiallista merkitystä.

Kapitalistit, kapitalistiset hallitukset, Yhdysvaltojen presidentti Wilson verta tihkuvana edellä, sanovat: oikeus.

Mutta minkä tähden olisi Saksalla enemmän oikeutta Aasiaan ja Afrikkaan kuin Englannilla? Minkä tähden Yhdysvalloilla enemmän oikeutta Tyynen valtameren kuin Saksalla? Minkä tähden on jollakin noista kolmesta ylipäänsä oikeus siihen? Varustusten supistamista puoltavien pitäisi näyttää, mikä oikeus se olisi.

Hallitukset, porvaristo, reformistit sanovat verta heruen: trusti, kansojen valtiotrusti.

Samaten kuin kapitalistit, jotka ovat muodostaneet taloudellisia liittoja, samaten kuin he ovat luopuneet kilpailusta ja liittyneet kartelleiksi, samaten voivat Englanti, Saksa ja Yhdysvallat jakaa maailman, muodostaa yhden siltä riistävän trustin, ja niiden pitää tehdä niin. Vertailu trustiin on väärä. On yksi eroavaisuus, joka on ratkaiseva ja joka ehkäisee valtiot nähtävissä olevana aikana liittoutumasta maailmata nylkeväksi trustiksi.

Tuo eroavaisuus on: Taloudellinen trusti käy kauppaa kuolleilla esineillä. Rahalla ja raaka-aineilla, joiden voima on kerralla tietty. Sitä voidaan säännöstellä ja hoitaa helposti, myös kansainvälisesti.

Mutta valtiot ovat eläviä muodostelmia, ihmisistä kokoonpantuja, siis kehittyviä, kuten kaikki elävä. Jos olisi toimitettu säännöstely ja jako, joka tyydyttäisi kaikkia, mikä jo on mahdotonta, niin voisi tapahtua, että olosuhteet olisivat muuttuneet lyhyessä ajassa, taloudelliset pääomavoimat kasva-

neet toisin, niin että toinen hallitsija olisi tullut mahtavammaksi kuin toinen, tai hallitut saaneet voimia noustakseen, pudistaakseen ikeen pois ja ruvetakseen itse hallitsemaan. Siis olisi heti jälleen taisteluita.

Elottomia esineitä voidaan yhdistää yhteen trustiin. Kansoja, joista jokainen tavoittelee maailman herruutta, ei voida vielä nähtävissä olevana aikana.

Porvaristo ja hallitukset, niiden edellä Saksan verta tippuva, joka on murhannut kymmeniä tuhansia merimiehiä, — sanovat: meri vapaaksi. Kun meri vain on vapaa, lakkaavat sodat. Mutta rauhan aikana oli meri jo vapaa. Se ei kuitenkaan ehkäissyt sodan puhkeamista.

Verta tippuvat kapitalistit ja hallitukset, jotka alkoivat sodan kauppakilpailun, korkeimman voiton takia, — sanovat: vapaa kauppa. Kun vain ei olisi enää etuoikeuttavia tullee ja tariffeja, niin saataisiin pysyvä rauha.

Mutta miten syntyy kauppa alkuperäisissä maissa. Keski-Afrikassa? Väkivallalla, murhalla ja sodalla. Kenen on murhattava, kenen kannettava aseita? Saksanko voi Englanninko? Vain sota ratkaisee.

Ja kauppa menestyy parhaiten siellä, missä on poliittinen valtakunta. Jos siis maat ovat yhtä avoimia kaikille, niin taistellaan kuitenkin poliittisesta vallasta.

Mutta kauppa ei ole enää päätarkoituksena. Sinä on pääoman vienti, uuden pääoman muodostaminen. Päätarkoituksina ovat rautatie-, satama ja tehdaslaitokset. Ja kuinka kaikki se saadaan aikaan, kuinka tuotetaan pääomaa Aasiassa ja Afrikassa? Kuinka pannaan pystyyn kapitalistisen tuotannon edellytykset, anastaminen alkuasukkailta, niiden

köyhälistyttäminen? Väkivallalla. Ja kenen pitää panna tuo anastus toimeen? Englanninko, Saksanko tai Yhdysvaltojenko? Ratkaisee väkivalta, sota.

Hempeät rauhoittajat — pasifistit —, porvarilliset ja sosialistiset, jotka juuri olivat aiheuttamassa sotaa hypnotisoiden rauhoituksellaan työläisiä ja jotka siis myös ovat verta tihkuvia, — sanovat: uuden maailman sodan kustannukset ovat rahassa ja ihmishengissä liian suuret. Mutta Aasian ja Afrikan valloittamiseen käytetyt miljaardit ja miljoonat kuolleet tuottavat hedelmikseen miljaardittain korkoja. Täytyy ehkä odottaa vuosikausia, mutta sitten tulee satakertainen korko.

Italia, Romania, Yhdysvallat liittyivät sitäpaitsi viimeiseen sotaan saatuaan tietää, mitä se tulisi maksamaan.

Mutta eikö yhteysvaatimus ole naurattava niin kauvan, kun etujen välillä ja voimien välillä on vielä niin merkitsevä ero? Kun vähällä vaivalla voidaan vielä murskata mäsäksi niin paljon heikkoja?

Eikö se vaatimus ole nyt naurettava?

Jos Englanti ja Yhdysvallat uskovat voivansa saada kaiken, minkä tähden niiden silloin täytyy liittoutua Saksan kanssa? Jos Saksa olisi voittanut, eikö se olisi saanut pysyä mielipiteessään luottaessaan, että voisi saada sodalla vielä enemmän. Jos englantilainen maailman valtakunta ja Yhdysvallat älyävät ne melkein tyhjentyvät lähteet, joita niillä itsellään on ja joita niiden täytyy vielä kehittää, minkä tähden tosiaan niiden pitäisi ennen aikojaan sitoa itsensä toisiin ja vähentää saalistaan, joka voi tulla paljon suuremmaksi?

Mistä syystä olisi Saksan pitänyt jakaa valtansa

muiden suurvaltojen kanssa siihen aikaan, jolloin se luuli voivansa murskata militarismillaan kaiken?

Niin kauvan kuin pääomalla on vielä valloittavina sellaisia jättiläismäisiä alueita kuin Kiina, Esi-Aasia, Alamaiden Intia, osia Keski-Aasiasta ja Afrikasta, niin kauvan kuin on vielä niin paljon heikkoja murskattaviksi ja orjuutettaviksi, luotetaan omaan voimaan ja tehdään omasta valtakunnasta epäjumala.

Ja jos Saksa olisi voittanut Englannin ja Yhdysvallat, niin olisivat nämä nousseet jälleen. Ja Englannin ja Yhdysvaltojen voittoa ei Saksa tule sietämään koskaan, vaan nousee jälleen.

Kapitalistiset hallitukset, Englannin, Saksan ja Yhdysvaltojen porvaristo, kaikkien maiden sosialipatriootit ja väärät marxilaiset, enemmistö ja vähemmistö Saksassa, Ranskassa, Englannissa ja Italiassa, Yhdysvaltojen kaikki suuret sosialistiset puolueet, maailman kaikkien maiden suuret sosialistiset enemmistö- ja vähemmistöpuolueet, ne, jotka aiheuttivat kansalliskiihkollaan sodan ja juuri koettivat valloittaa maailman itselleen, ne sanovat: pitää muodostaa valtioliittoja, maailman valtioliitto.

Mutta Saksan, Englannin ja Yhdysvaltojen, kaikki maailman herruuden tavoittelijoita, edut ovat sitä vastaan.

Valtioliittoja tullaan kyllä muodostamaan, Saksa Keski-Europan kanssa, Englanti Yhdysvaltojen kanssa, mutta tuo tapahtuu siinä tarkoituksessa, että saataisiin sodan käynti sitä voimakkaammaksi ja heikommilta riistäminen sitä voimakkaammaksi.

Saksa olisi tahtonut päästä Europan valtiaaksi ja sitten maailman. Voi haluta sitä vielä tulevaisuudessa. Englanti ja Yhdysvallat tahtovat hallita

maailmaa nyt jo. Ja jos Yhdysvaltojen ja Englannin onnistuisi voittonsa jälkeen muodostaa kansojen maailman liitto, niin syntyisi siinä uusia viholisuuksia ja liitto hajoaisi lyhyen ajan kuluttua. Sillä liitto olisi järjestetty vain noille kahdelle valtiolle edulliseksi, ja ajan pitkään eivät toiset sietäisi sitä.

Kapitalistiset hallitukset, Englannin ja Yhdysvaltojen porvaristo, kaikkien maiden kiertäjä sosialistit, Ranskan enemmistö- ja vähemmistösosialistit, Saksan enemmistö ja riippumattomat, Englannin Labour-Party ja rauhanasiasosialistit, Yhdysvaltojen kaikki suuret sosialistipuolueet, kaikki ne, jotka rikkoivat rauhan vain kansansa eduksi ja murhasivat ihmiskuntaa, sanovat: pitää muodostaa kansainvälinen, kaikista valtioista koottu poliisikunta rankaisemaan valtiota, joka rikkoo rauhan. Ja kun yksi valtio tekee syntiä, pitää kaikkien muiden rangaista sitä. Ja jonkun ylimmän sovinto-oikeuden tulee ratkaista, josko joku tekee syntiä.

Mitään naurettavampaa ei ole vielä ilmestynyt maailmassa. Sillä kilpavarustelun edistämiseksi ei ole mitään varmempaa keinoa kuin tuo. Kapitalistinen valtio on samaten syntinen kuin ihminen. Hallitsemishalunsa ja voitonhimonsa takia. Ne ovat uudenaikaiselle valtiolle synnynnäisiä. Yksityisomistuksen syntiinlankeemuksen jälkeen on valtio määrätty ennakolta tekemään noita syntejä. Jokaisen valtion on siis peljättävä, että lankeaa kerran syntiin. Kaikki toiset hyökkäävät silloin sitä vastaan. Ja kun se tietää tuon, täytyy sen varustautua kaikkia vastaan. Ja kun se tietää tuon, täytyy sen laittaa itselleen armeija ja sotalaivasto, joka voi mitellä voimiaan kaikkien kanssa.

Mutta kaikki tietävät myös, että heidän etunsa

vaikuttaa ratkaisevasti heidän tuomioonsa. He kaikki tietävät siis olevan mahdollista, ettei heidän tuomionsa tule olemaan syntistä langettava, vaan sitä puoltava. Että he siis ehkä tulevat olemaan syntisen puolella, puolustamaan häntä, vastustamaan toisia. Että he tarvitsevat siihen suurilukuisen sotaväen ja tavattoman suuren sotalaivaston.

Ne tulevat siis lisäämään edelleen varustuksiaan ja taistelemaan kuten ennen, vain vielä enemmän teeskennellen ja poliisin nimessä!

Pettävät kapitalistit ja heidän viralliset hallituksensa, kaikkien maiden sosialipatriootit, Ranskan, Englannin, Saksan, Italian ja Yhdysvaltojen enemistö- ja vähemmistösosialistit, jotka tahtoivat kukistaa kaikki maat eivätkä suoneet riippumattomuutta millekään kansalle, sanovat: kansojen itsemääräysoikeus. Kun jokainen kansa on itsenäinen tai voi liittyä vapaan tahtonsa mukaan muihin kansallisuuksiin, silloin on sodan yksi pääsyy poissa.

Mutta tämä sota ja imperialismi osoittavat, että asia on ihan päinvastoin. Sillä kun pienet kansat ovat riippumattomia, kuten Belgia, Serbia, Montenegro, Kreikka j.n.e., tai tulevat itsenäisiksi, kuten Puola, Viro, Latvija, Suomi, juuri silloin tulevat ne suurvaltojen taistelun kohteiksi.

Venäjän vallankumoukselliset ovat tosin ottaneet kansojen itsemääräysoikeuden vallankumouksen yhdeksi perustaksi, yhdeksi periaatteen, kannattimekseen. Mutta he toteuttavat samaan aikaan sosialismia. Ilman tuota välikeinoä, kansojen itsemääräysoikeutta, eivät he voineet toteuttaa vallankumousta, keisarivallan suistamista, sosialismin järjestelyä, ja oli heillä mitä täysin oikeus käyttää sitä. Ja tuosta itsemääräysoikeudesta ovat he tehneet ylipäänsä loistavalla ja täydellisellä tavalla

vallankumouksen kannustimen. Mutta vietyään läpi vallankumouksen kävi selville, että tuo keino ei voi olla imperialismiin vallitessa sosialismin edellytys, vaan ainoastaan sen seuraus*).

Sillä ensiksikään eivät he itse voineet pitää pysyissä kansojen itsemääräysoikeutta. He tarkoittivat vain työväen itsemääräysoikeutta. Ja toiseksi tarrasi Saksa—Itävalta kiinni juuri heidän kansojen itsemääräysoikeuteensa vallatakseen Puolan, Liettuan, Viron, tehdäkseen Ukrainan ja Suomen riippuvaisiksi ja saattaakseen Armenian jälleen Turkin heruuteen.

Ja Englanti—Amerikka — sillä voisi sanoa, että Saksan antama itsemääräysoikeus olisi ollut varjo vain — tarrasivat kiinni juuri kansojen itsemääräysoikeuteen saadakseen Europan mannermaan kaikki kansat pysymään erossa toisistaan ja pitääkseen Europan mannermaan heikkona.

Ja tämä itsenäisyys voi olla kansoille, työväelle, vielä pahempi kuin vallan alle heittäytyminen.

Ja tämä on tosiaan se puhdas itsemääräysoikeus, sama, jota monet noista kansoista todella vaativat.

Mitä julmimmalla tavalla tulee siis näkyviin, että kansojen itsemääräysoikeus voi olla imperialismiin vallitessa ainoastaan sosialismin seuraus eikä sen edellytys.

Kapitalismi ja varsinkaan imperialismi ei voi ratkaista kansallisuuskysymystä. Joko se tekee kansat itsenäisiksi, jolloin pienestä kansasta tulee suurten taistelun kohde ja pienet taistelevat keskenään, tai kukistaa ja valtaa se ne.

*) Kansojen itsemääräysoikeutta käsiteltäessä on tietysti tehtävä ero Länsi- ja Itä-Europan, Aasian valtioiden ja siirtomaiden välillä. — Siihen kajoaminen veisi liian pitkälle.

Saksa kulki Europassa viimeksi mainittua tietä. Se koetti saada valtaansa koko Europan, kaikki kansat, voidakseen sotia Englantia vastaan. Englanti —Amerikka käyvät ensin mainittua. Ne koettavat tehdä Europan kansallisuudet riippumattomiksi saadakseen Europan heikoksi, taisteluttaa kansoja toisiaan vastaan, estää suuren vallan muodostumisen mannermaalle ja siis päästä itse Europan ollessa hajallaan maailman valtiaaksi.

Jos Saksa onnistuu yhdistämään Europan kansat, silloin on edessä uusi ja peljättävämpi maailman sota kuin äskeinen. Jos Amerikka—Englanti onnistuu pitämään erossa Europan kansat, silloin jatkuu uusi riita ja tulee vihdoinkin uusi peljättävä maailman sota, varsinkin jos Saksa ja Venäjä voimistuvat jälleen.

Imperialismi on vienyt kapitalismin niin umpikujaan. Se ei voi tehdä kansoja itsenäisiksi tekemättä niistä taistelun kohteita, se ei voi yhdistää niitä saattamatta niitä valtansa alle. Ja molemmissa tapauksissa, tekipä se niin tai näin, on kuitenkin seurauksena uusi maailman sota.

Vain sosialismi voi antaa itsemääräysoikeuden. Se voi tulla sosialismin syntyessä taikka sen synnyttyä.

Kapitalistiset hallitukset — Englanti, Yhdysvallat, Saksa, nuo kolme petoeläintä, ja niiden mukana niiden palvelijat, sosialipatriootit ja valemарxilaiset, kaikki hampaisiin asti aseissa ja verta tihkuvia — sanovat: yleinen aseista riisuminen! Mutta kuinka voivat Saksa, Englanti ja Yhdysvallat riisua aseensa, kun ne uhkaavat toisiaan? Kuinka voi Saksa riisua aseensa, kuinka Europan manner riisua aseensa, kun Yhdysvallat ja Englanti hallitsevat Afrikkaa,

Aasiata, Amerikkaa ja Austraaliata siten, että ovat tehneet Europan voimattomaksi? Sehän olisi Europan itsémurha, häviö.

Ja kuinka voivat Yhdysvallat ja Englanti riisua aseensa, jos Saksa on Intian ja Kiinan porteilla, jos se uhkaa ottaa haltuunsa Intian ja Tyynen valtameren satamat? Jos Amerikan ja Englannin pääoma antaisi päästä Saksan valtaherraksi siellä, niin taitaisi se itse niskansa nurin. Niiden on siis aseistuttava viimeisiin asti.

Ja kuinka voivat nuo kolme suurvaltaa riisua aseensa, elleivät sodan tulokset ole lopullisia?

Ne eivät voi riisua aseitaan missään tapauksessa.

Imperialismilla ei ole mitään pääsytieta. Äskeisestä sodastakaan ei ole mitään ulospääsytieta.

Kun olemme tässä asiassa toista mieltä kuin monet äärimmäiseen vasemmistoon kuuluvat sosialistit ja kun tämä asia on koko sen kysymyksen yhteydessä, mikä koskee työväen vapauttamista sodasta ja imperialismista, tahdomme koskettaa tätäkin asiata tässä vähän seikkaperäisemmin.

Lopettaakseen sodan, muodostivat monet sosialistit rauhan ohjelman: ei mitään valtauksia, ei korvauksia.

Mutta maailman työväestö ei voinut asettaa näitäkään ehtoja.

Sillä noiden ehtojen täyttäminen olisi jättänyt kapitalistisen maailman tilan sellaiseksi kuin se oli ja siis antanut heti aiheen uusiin varusteluihin ja uuteen sotaan. Työväki ei voinut sentähden ottaa harteilleen edesvastuuta.

Mutta nuo molemmat eivät voi olla päteviä edes vallankumoukselliseksi vaatimuksiksi, siis vallankumousta virittäviksi vaatimuksiksi, joita työväen-

luokka tekee hallitusten hyljättäviksi. Sillä heti kun hallitus joutuu hyvin huonoon asemaan, hyväksyy hän ne (kuten Saksa 1917), tekee itse ne työväen vaatimukset, sanoo työläisille: katsokaa, meidän tahdomme samaa kuin te, ja murtaa siten vallankumouksen erään voiman.

Vaatimus, ettei mitään valtauksia eikä korvauksia, ei ole ollut työväen pääsytenä äskeisestä sodasta.

Sodasta pääsyä on yhtä vähän kuin imperialismista pääsyä.

Siinäpä juuri se hirvittävä tila, mihin imperialismi on vienyt kapitalistisen yhteiskunnan. Ei mikään osoita paremmin tilanteen romahduksellista luonnetta.

Kapitalistiset kansat eivät voi tehdä enää itse todella sovittavaa rauhaa, eivät äskeisen sodan jälkeen eivätkä vastedes. Niiden täytyy mennä yhä suurempiin verilöylyihin.

Ja imperialismiin vallitessa ei työväki voi tahtoa imperialistista sotaa eikä imperialistista rauhaa. Sillä jokainen imperialistinen sota merkitsee uutta, uutta vielä hirmuisempaa imperialismia ja jokainen imperialistinen rauha vielä hirveämpää uutta imperialistista sotaa.

Siis äskeisestä sodasta kuten yleensä imperialismista on työväestöllä ainoastaan yksi pääsytie: kumous ja uudistus.

Englannin, Ranskan ja Yhdysvaltojen kapitalistiset hallitukset, kaikkien maiden sosialipatriootit ja valemartistit, Saksan, Englannin, Ranskan, Italian ja Yhdysvaltojen enemmistö- ja vähemmistösosialistit, ne, jotka jättivät kaikki voimansa ja antoivat sen pääesikunnille, jotka eivät tehneet yhtään ainoata

modellista rauhan yritystä, joille kuuluu koko edesvastuu sodasta ja sen kestävydestä, jotka olivat vain mestariensa, pääesikuntien, palvelijoita, ja jotka siis tiikkuvat verta samaten kuin nuo, — ne sanovat: demokratia, kansanvalta. Kun vain on ensin kaikkialla, myös Saksassa ja Itävalta-Unkarissa päästy demokratiaan, niin sitten on demokratia antava maailmalle rauhan. Mutta rahatasavalta Ranska on demokratia, ja maailmata hallitseva Englanti on demokratia, ja Yhdysvallat, trustien ja monopolien maa, aseistettujen lakonrikkojain, työväkeä järjestäviä ja lakossa olevia tuhoovien oikeusmurhien maa, ovat myös demokratia. Ovatko nuo demokratiat ehkäisseet sodan? Eivät. Englanti viritti poliittikallaan sodan, siten että saarti Saksan Edvard VII hallitessa, ja Yhdysvallat yhtyivät sotaan heti huomattuaan, että maailman valtiut oli kysymyksessä.

Yksinvaltaiset monarkiat ja demokraattiset tasavallat ovat samanlaisia, kun on kysymyksessä pääoman tunkeutuminen ulospäin, pääoman maastavienti. Saksan, Englannin ja Yhdysvaltojen vallanhimo ja voitonhimo ovat samanlaisia.

Monarkia ja demokratia ovat imperialismiin valitessa samojen pyrkimysten verhoina: leviäminen yli maailman, maailman valtiut ja sota maailmasta. Monarkinen ruhtinaskunta ja demokraattinen parlamentti tottelevat molemmat suurpääoman levenemishalua suurten pankkien monopolistien tahtoa, jotka johtavat sotaan, ja monarkia ja parlamentti ovat käyneet vain noiden molempien mahtien halukkaiksi, yhtä vähän merkitseviksi välikappaleiksi, ja nuo mahdit antavat sijaistensa, hallitusten ja pääesikuntien, välityksellä monarkeille ja parlamenteille käskyjä, mitä niiden on tehtävä.

Suurten pankkien ja monopolien imperialismiin
Maailman vallankumous — 4.

vallitessa ovat monarkit ja parlamentit käyneet aivan merkityksettömiksi välikappaleiksi, joilla on valtaa vain silloin, kun ne käyvät noiden suurten pankkien ja monopolien kanssa yhdessä.

Suurten pankkien ja monopolien imperialismille voi tehdä vain yhdellä tavalla lopun, siten että lopettaa demokratiasta ja ehdottomasta monarkiasta imperialismiin, ja niin kauvan kuin se on tekemättä on maailman rauha saavuttamatta demokratian ja monarkian avulla.

Tämän kannan todenmukaisuudesta ovat paraana esimerkkinä Yhdysvallat ja niiden presidentti Wilson, monopolistien ja trustien palvelija, jotka muodostavat maailman valtiuden monopolin saadakseen sellaisen armeijan ja sotalaivaston, että niiden pitäisi antaa heille ratkaisuvallta kaikissa tulevilla sodissa.

Nuo ovat pääasiallisimmat ratkaisut, joita hallitukset, sosialipatriootit ja valemartistit esittävät kapitalismille, sen ulospääsytieksi imperialismista. Olemme osoittaneet ne kaikki vääriksi. Ne eivät voi kestää hetkeäkään tutkimusta, mikä toimitetaan totuutta silmällä pitäen.

Että siis teoreettisesti, teoreettisen tutkimuksen mukaan, ei kapitalismilla ole mitään ulospääsytietä imperialismista.

Mutta työväestön on otettava huomionsa ei ainoastaan tässä erittelemämme teoria, vaan myös todellisuus. Uudet sodat vapistuttavat jo maaperää, uudet murtumat ovat jo ammollaan. Uusien riitojen jyminä kuuluu jo kovemmin kuin tykkien jyske.

Saksalla oli vallassaan Puola, Belgia ja osa Ranskaa. Se oli paloittelut jo Venäjän, miehittänyt

Ukrainan, Kaukaasian ja Suomen, vallannut Liivinmaan, Vironmaan ja Kuurinmaan sekä tuominut Suurvenäjän voimattomuuteen. Siten oli se pannut Europan valtansa alaiseksi. Eikä sitä ollut tekemässä pelkältään monarkistinen Saksa, vaan myös demokraattinen, vieläpä sosialidemokraattinen Saksan enemmistö. Englanti—Yhdysvallat eivät olisi voineet sietää sitä. Olisiko se ollut maailman rauhaa? Olisiko ollut aseiden riisumista? Se olisi ollut varma, ehdottoman varma uusi sota.

Ja Yhdysvallat ja Englanti pakottavat voitettuaan kaikki Europan kansat itsenäisiksi. Ne ovat julistaneet sen julkisesti. Se merkitsee, että ne pirstovat Europan ja heittävät sen sisäisten vihamielisyyksien valtaan, Saksan, Itävalta-Unkarin, Puolan, Balkanin, Venäjän sisäisen riidan valtaan. Ja niin hankkivat ne itse yksinvallan maailmassa. Se on heidän teeskentelijänsä Lloyd Georgerin ja heidän teeskentelijänsä Wilsonin päämäärä. Ja siihen yhtyvät kaikki puolueet, eivät vain vanhoilliset, vaan myös demokraattiset, vieläpä enemmistöläis-sosialistiset. Europpa ei tule sietämään sitä koskaan. Se on nouseva Saksan johdolla sitä vastaan. Onko siinä maailman rauha, maailman sovinto-oikeus, aseiden riisunta? Ei. Siinä on ehdottoman varma uusi maailman sota, ehdottoman varma sarja uusia maailman sotia.

Työväki ottakoon huomioon vain ympärillään olevan todellisuuden. Se katsokoon vain uusia sodan liesiä, jotka palavat kaikkialla ympärillä. Europassa: Elsas-Lothringen, Puola, kaikki vanhan Venäjän valtiot, Itävalta-Unkarin ja Balkanin. Aasiassa: koko Aasia, tämän maanosan jokainen maa uuden maailman sodan uusi ja pysyvä aihe. Afrikassa koko Afrikka.

Imperialismi jää ja kilpavarustelu jää ja sota jää.
Työläiset!

Pitäkää mielessänne, että hallitukset, sosialipatriootit ja valemartistit ovat jo sanoneet kaiken tämän, ilmoittaneet nuo kierot keinonsa jo ennen äskeistä sotaa.

Pitäkää mielessä, maailman työläiset, joita tahdotaan nyt taas pettää ja joiden tahdotaan saada tekemään uusi kompromissi, uusi liitto porvariston kanssa, pitäkää mielessä, työläiset, että suuret sosialidemokraattiset puolueet ovat puhuneet maailman rauhasta ja maailman aseista riisumisesta kongresseissaan Kööpenhaminassa ja Baselissa.

Ja mitä se on auttanut? Ei mitään. Sota puhkesi.

Pitäkää mielessänne maailman työläiset, että porvaristo on saanut valtaansa maailman työväenluokan käyttämällä ohjelmalauseita: maailman rauha, aseiden riisuminen j.n.e.

Sillä juuri noiden ohjelauseiden mukana luovuitte te, luopui työväenluokka, vallankumouksesta.

Porvaristo tajusi, että te hyväksyitte nuo ohjelauseet hyväksyessänne nämä rauhalliset keinot ja että te siis hylkäsitte ainoan todellisen keinon, vallankumouksen sotaa vastaan.

Porvaristo tiesi siis, että se voi sotia teidän tekemättä kapinaa.

Ja niin te olette olleet sotaa luomassa.

Nuo ohjelauselmat: maailman rauha, aseiden riisunta, olivat juuri äskeisen sodan aiheuttamisia jatkamiskeinoja.

Ja tahdotteko, työläiset, ottaa ne ohjelauseet taasen omiksenne?

Tahdotteko sallia, että kapitalistit ja heidän hallituksensa, sosialipatriootit ja valemartistit pettävät teitä taasen?

Venäjän keisari ja kaikki hallitukset hänen mukanaan panivat toimeen rauhan konferenssejä, laittivat rauhan palatsin Haagiin ja sanoivat tahtovansa perustaa sovinto-oikeuden — tekivät sen kaiken pettääkseen teitä, työläiset.

Juuri sillä valhehohteella ovat ne houkutelleet teitä sotaan ja saaneetkin.

Sosialidemokraattiset puolueet ja niiden johtajat, reformistit ja valemartistit, sanoivat teille: teidän on taisteltava maailman rauhan ja aseiden riisumisen puolesta.

Juuri siten ovat ne saaneet teidät sotimaan ja pidättäneet teidät 1914 heinä- ja elokuun vallankumouksesta. Te olitte toivoneet, että aseista riisuminen ja maailman rauha antaisi teille kaiken!

Hallitukset, kapitalistit, reformistit ja kierot radikaalit ovat ajaneet teitä juuri noilla ohjelmalauseilla sotaan.

Tahdotteko nyt jälleen ottaa ne lauseimat omiksenne? Mennä kaksi kertaa samaan satimeen?

Se on mahdotonta.

Sillä te aiheuttaisitte itse toisen, kolmannen ja neljännen maailman sodan.

Kapitalistiset hallitukset, sosialipatriootit ja valheradikaalit, työväenpuolueiden oikea sivusta ja keskusta ovat juuri noilla väärillä ohjelmalauseilla pitkittäneet sotaa, teurastusta.

Sillä ne ovat äänestäneet sotamenojen puolesta tai pidättäneet teitä vallankumouksesta juuri siten, että ovat sanoneet teidän myötävaikutuksellanne

saatavan tämän rauhan jälkeen maailman rauha, aseiden riisunta ja maailman kansojen liitto!

Siihen luottaen on työtä tekevä joukko ja taisteleva työläisjoukko ajatellut: kestäkäämme, kunhan voitamme tai saamme aikaan suotuisan rauhan, niin varmaan silloin tulee maailman rauha.

Juuri siten, tuon toiveen avulla jatkui verilöyly.

Tuo toive oli petollinen, mutta juuri sen petollisen toiveen avulla jatkettiin maailman sotaa vähentämättä.

Ja luotatteko kuitenkin nyt jälleen samaten kuin sodan edellä noihin ohjelmalauseisiin?

Nyt tuon sodan tehtyä tehtävänsä, sen jälkeen, ovat nuo ohjelmalauseet vielä kierompia kuin sodan edellä.

Sillä juuri tuo sota teki kansojen välisen vihan entistä suuremmaksi, hajoitti niitä entistä enemmän, teki niiden edut vielä paljoa enemmän vastakkaisiksi ja vihamielisiksi ja loi, kuten olemme osoittaneet, uudet sotien syyt, uudet sotaliedet, entisiä paljon suuremmat ja lukuisammat.

Pääomamäärät kasvavat, levenemishalu käy suuremmaksi, edut uusista sodista yhä valtavammiksi maailman kaikissa osissa. Uudet maailman sodat ovat siis paljon varmemmat kuin äskeisen sodan edellä.

Ja annatteko, työläiset, hallitusten ja kapitalistien, sosialipatrioottien ja radikaalien nyt jälleen pettää itseänne samaten kuin sodan edellä?

Kapitalistiset hallitukset, porvaristo, sosialipatriootit ja valhemarxilaiset antoivat teille harhakuvaan maailman rauhasta. Juuri siten syttyi kansojen sota ja, mikä vielä pahempi, kaikkien työläisten

keskinäinen sota. Sillä siten väistitte te maailman sodan edellä vallankumousta.

Ne antoivat teille harhakuvaan kaikkien kansojen maailman liitosta. Juuri sen avulla saatiin aikaan kaikkien kansojen maailman sota. Juuri siten saatiin aikaan mikä oli vielä pahempi, työväen hajaantumisen kansallisiin osiin.

Ja pitäisikö teidän antaa pettää itseänne taasen sillä?

Jos annatte tehdä niin, silloin tulee uusi maailman sota vielä hirveämmäksi kuin äskeinen oli, työväki hajaantuu uudelleen ja maailman työväestö tuhoutuu kokonaan.

Kaiken tuon estämiseksi oli sodan edellä yksi keino: työväen vallankumous.

Kaiken tuon estämiseksi on olemassa ainoastaan yksi keino: työväen vallankumous.

Työläiset!

Maailman kapitalismi on järjestynyt maailmata valloittaessaan kahteen jättiläisryhmään.

Se on koonnut kaikki voimansa, elävät ja kuolleet, luonnon ja ihmiskunnan, kahteen jättiläisryhmään valloittaakseen itselleen maailman.

Nämä kaksi ryhmää taistelevat ja tulevat taistelemaan siepatakseen toisiltaan maailman valtiuden.

Ja te, työläiset, sorrutte ja murskaannutte, tulette jauhattaviksi ja murskaantumaan mäsäksi vielä pitkät vuodet niiden kahden mahdin välissä, niiden taistelussa.

Ei ole mitään poispääsytietä.

Kapitalismilla ei ole mitään tuosta imperialisista poisivieviä tietä.

Kapitalismi, joka on elänyt vain taistelulla ja verellä, kohonnut nyt kaikkien kansojen kahden

ryhmän taisteluksi koko maailmasta, ei voi keksiä itselleen mitään verilöylystä poisvievää tietä, se tukehtuu omaan vereensä, poikiensa, kansojensa vereen, teidän vereenne, työläiset.

Maailman työläiset!

Teilläkään ei ole verestä, sodasta, siitä imperialismin sodasta pois päästävää tietä. Sellainen ei ole oikeus, ei merien vapaus eikä kauppavapaus, ei rauha ilman valtauksia ja korvauksia, ei maailman kansojen liitto, ei pakollinen sovinto-oikeus, ei kansojen itsemääräysoikeus eikä demokratia.

Kaikki nuo ovat valheita ja petoksia, joilla tahdotaan takoa teidät, maailman työläiset, sitä lujemmin kiinni imperialismiin tahi tehdä imperialismi sitä vahvemmaksi.

Sillä on olemassa vain yksi oikeus, teidän oikeutenne.

On olemassa vain yksi vapaus, työväen vapaus. On vain yksi rauha, kommunismi.

Maailman työläiset!

Teillä ei ole yhtään imperialismista poisvievää kapitalistista tietä.

Mutta on olemassa yksi työväentie.

Te voitte lakkauttaa imperialismin.

Te voitte lakkauttaa sen, jos yhdytte työläisten maailman liitoksi. Silloin voitte lakkauttaa koko imperialismin, maailman imperialismin.

Vallankumous, vallankumous imperialismia vastaan, se on imperialismista ja sodasta poisvievä tie.

Mutta imperialismia ei voida lakkauttaa lakkauttamatta kapitalismia.

Imperialismista poisvievä tie, ainoa tie teille, työläiset, on siis sosialinen vallankumous.

Ja että tämä ei ole mikään ennustus, vaan totuus, asiallinen totuus, sen todistaa jo Venäjän vallankumous.

III.

VALLANKUMOUKSEN TOTEUTTAMIS- MAHDOLLISUUS.

Sosialismi nousee veren ja valkeen merestä, millä kapitalismi peitti maailman, mihin imperialismi hautaa kapitalismin.

Siitä taistelusta, jota suurpääoma käy maailmasta, nousee maailman työväestö taisteluun koko suurpääomaa vastaan.

Ja maailman työväestö voittaa tässä imperialismia vastaan käytävässä taistelussa ja perustaa kommunismin.

Olemassaolomme perusta, — sillä kommunismi on olemassaolomme, ihmiskunnan olemassaolon perusta, — perusta, mihin ihmiskunnan elämä nojasi miljoonia vuosia, sillä yksityisomistuksen aika on vain silmänräpäys heimokommunismin tuhansiin vuosisatoihin verraten, ihmiskunnan olemassaolon perusta luodaan uudestaan.

Kommunismi, josta johtuvat kaikki hyveet, kaikki hyvä, mitä ihmiskunnalla on, kaikki jalo, mitä on sydämissämme, mitä on ihmiskunnan sydämessä, nousee uudestaan.

Kommunismi, josta unelmoivat suurimmat filosofit, kuten Plato; kommunismi, joka oli alkukris-

tillisyyden lähde ja päämäärä; kommunismi, joka eli kristinuskon ja kaikkien korkeampien uskontojen taivaallisena kuvana; kommunismi, jonka puolesta alimmat sorretut luokat ovat taistelleet yksityisomistuksen kaikkina aikoina, keskiaikana ja uutena aikana; kommunismi, jota suuret utopistimme mielikuvittelivat; kommunismi, jonka puolesta taistelijamme ovat kaatuneet kaikissa maissa; kommunismi, jonka ensimmäinen suuri johtajamme, Marx, näki ennakolta, tajusi, tiesi ja jonka perustuksen hän laski; koko maailman, koko ihmiskunnan uudenaikainen kommunismi, tieteen, tunnetun tekniikan pohjalle perustettu, — se luodaan.

Ja me, autuaat, näemme sen ja taistelemme sen hyväksi.

Se elää jo yhdessä maassa, Venäjällä.

Ja me näemme vallankumouksen valon leimattavan kaikkialla ja leviävän yli koko Europan kuin kultainen hohde ja maailman kommunismin valon nousevan uuden ijankaikkisuuden valona.

Jos työväestö on yksimielistä, jos kaikkien kansojen työväestö kokoontuu yhteen ja taistelee kaikkia imperialismeja vastaan kuin yhtä imperialismia vastaan, silloin, vain silloin on se voittava.

Ellei se liity yhdeksi kokonaisuudeksi, silloin katoaa tuo kultainen valo taas joksikin ajaksi.

Työväen tieteilijänä on nyt tehtävänäme tutkia kirkkain ja levollisin silmin, onko työväellä mahdollisuutta tehdä maailman vallankumous, ja osoittaa se.

Jos Jumala vallitseisi ihmisten kohtaloa, jos hän olisi määrännyt ihmisten kohtalon ennakolta ja

toteuttanut jonkun suunnitelman mukaan, niin ei hän olisi voinut valmistaa sosialismin voittoa paremmin.

Kapitalismi itse on luonut imperialismillaan sosialismin voiton ehdot.

Imperialismi on kahle, jonka kapitalismi kietoo omien tuotantovoimiensa ympärille ja jonka kapitalismi itse räjäyttää poikki, jonka kapitalismin itsensä tuotantovoimat räjäyttävät poikki, jotta voisivat kehittyä vapaasti ja loppumattomasti, loppumattoman voimansa kanssa sopusointuisesti.

Mutta imperialismia ei voida räjäyttää lakkauttamatta kapitalismia.

Kapitalismi lakkaa siis nyt itsestään.

Kuinka toisin onkaan käynyt kuin suuri mestarimme Marx oli ajatellut. Samoin kuin hän piti pääoman laajenemisvoimia, jotka vievät monopoliin ja imperialismiin, todellisia pienempinä, samoin kuin hän siis piti liian vähässä arvossa niitä siveellisiä ja aineellisia voimia, joita työväestö käyttäisi kukistaakseen kapitalismin, samoin ei hän myöskään nähnyt vallankumouksen uusia syitä eikä voinut nähdä niitä.

Hän uskoi, että pääoma joutuisi taloudellisiin puliin ja että työväestö kukistaisi sen sitten.

Tosiasiallisesti törmää pääoma maailman yli laajetessaan poliittillisia esteitä*) vastaan, jotka se voi voittaa ainoastaan tuhoamalla omaa voimaansa mitä

*) Tosin taloudellisista syistä: pääoman „liikatuotannon“ takia. On rikkaita maita, joissa on vähän väkeä. Se ja pääoman „liikatuotanto“ pakottavat kaikkia valtioita viemään ulos pääomaa, siis siirtomaapolitiikkaan, imperialismiin, ja luisumaan niin sotaan.

suurimmassa määrässä. Tämä tuottaa työväestölle hirveitä kärsimyksiä ja ajaa sen siten kumoukseen, syöksemään pois pääoman.

Kaikkea, kirjaimellisesti kaikkea, mitä vallankumous tarvitsee, on nyt olemassa. Paljon, äärettömän paljon sitä, mikä tekee vallankumouksen toteuttamisen mahdolliseksi.

Ihmiset ja välineet, sen toteuttamisen aineelliset ja siveelliset voimat, ovat kaikki olemassa.

Puute, vallankumouksen ensimmäinen ja vahvin, jopa sen varsinainen ja ainoa alullinen aiheuttaja, joukkojen, miljoonien, kansojen enemmistöjen hätä on olemassa.

Eikä ainoastaan jossakin maailman pienessä osassa, vaan kansainvälisenä. Maapallon kaikissa maissa.

Ja sodan ja hädän synnyttämät intohimot ovat olemassa. Tuska, kuuhunta, viha!

Tappioiden ja hävitysten synnyttämä tuska, mielen kuuhu kapitalistisia luokkia ja niiden hallitsijoita vastaan, jotka aiheuttivat sodan, viha yleensä kapitalismia vastaan.

Ne sielulliset ja inhimilliset tekijät, jotka tulevat luomaan vallankumouksen, ovat siis olemassa. Ja ne leimahtavat palamaan vielä kiivaammin. Sillä tämä on edistyvää kehityskulkua. Kuta kauvemman sotaa kestää, sitä enemmän se kasvaa.

Ja aineelliset välineet ovat olemassa. Sillä kapitalismi ja imperialismi ovat keskittäneet tuotantovoimat, ovat keskittäneet ja säännöstelleet tavarain tuotannon ja tavarain jaon.

Ihmeiden ihme, ne aineelliset tuotantovoimat, jotka imperialismi itse on luonut sodan kuluessa, eivät ole enää vanhan kapitalismin välineitä, joilla

voitaisiin rakentaa ainoastaan kapitalistinen valtio jälleen. On kuin olisi jokin jumala, jokin loihtija käynyt niihin käsiksi ja loihtinut niistä kapitalistisista välineistä aivan toiset.

Valtio, kapitalistinen valtio, on käynyt käsiksi oman elämänsä, olemassaolonsa välineisiin, juuri omaan olemassaoloonsa, omaan olemukseensa ja muuttanut ne toisiksi ja tehnyt ne toisiksi välineiksi, jonkin toisen olennon, uuden olemassaolon välineiksi, valmisteluiksi.

Ihmiskunta on synnyttänyt taistelullaan, omalla taistelullaan, uuden yhteiskunnan idun.

Ja kapitalistinen valtio, imperialismi ja sota eivät ole luoneet työväelle pelkältään sosialismin aineellisia ehtoja ja psykologisia ehtoja, vaan ovat myöskin heikontaneet kapitalistisia luokkia. Ne ovat raadelleet ja köyhdyttäneet toisiaan. Äärettömän paljon heikompina kuin ennen ovat ne nyt maailman työväestön vastassa, eivät voi pitää työväestöä enää vallassaan. Mutta maailman työväestölle on imperialismi antanut sota-aseet käsiin, ja työväestö voi voittaa niillä kapitalismin, tuhota sen. Maailman koko työväestö on aseissa.

Ja sodalla on vallattu joukko kansoja, ne sorrettu ja niiltä ryöstetty vapaus. Ne voivat odottaa, että ainoastaan työväen voitto on vapauttava ne kokonaan. Nuo kansat tulevat heikontamaan yhä enemmän kapitalistista luokkaa ja vahvistamaan työväestöä.

Ja sodan kestäessä kävi ilmi, kuinka lyhyessä ajassa yhteiskunnan perusta voidaan muuttaa!

Jopa sekin mahti, jota kaiken vastavallankumouksen täytyi toivoa nojakeen, tsarismi kukistui.

Ja työväestölle on annettu enemmän kuin ovat

kaikki muut keinot, siveellisesti enemmän, — esimerkki: Venäjän vallankumous. Ja maailman työväestölle ovat syntyneet ensimmäiset suuret vallankumoukselliset johtajat.

Siis välineet, henkiset ja aineelliset, ihmiset ja esineet, ovat olemassa.

Tehtävänäme on nyt tutkia ja esittää tätä lähemmin ja yksityiskohtaisesti, jotta kansainvälinen työväestö huomaisi vallankumouksen olevan mahdollista. Jotta kansainvälinen työväestö ammentaisi totuudesta vallankumouksellisia voimia.

Alkaessamme nyt puhua vallankumouksen mahdollisuudesta on ensinnä huomautettava, että emme erota sodan aikaista ja sodan jälkeistä vallankumousta.

Vallankumous voi tulla sodan kestäessä tappion takia, puutteen takia, loppumattoman verilöylyn takia, josta ei pelasta mikään. Vallankumouksellisen työväestön täytyy kääntyä jokaisessa maassa omaa hallitustaan vastaan ja vaatia vallankumouksella pikaista rauhaa ja pakottaa siihen. Toiseksi on työväestön päästävä kansainvälisesti yksimieliseksi. Sitä varten on uusi internatsionale tarpeen.

Kaikkien maiden vallankumouksellisten työväestöjen edustajien kokoonnuttua on heidän annettava kaikkien maiden työläisille yhteinen kehoitus, että ampumatarvetehtaissa on lopetettava työt*) eikä enää käytettävä aseita ulkonaista vihollista vastaan.

Tämä merkitseisi epäilemättä vallankumousta kaikissa maissa.

Kaikissa maissa suureneva hätä voi viedä työväestön sodan aikana vallankumoukseen.

*) Tämän tekivät „Zimmerwaldilaiset“ 1917 Tukholmassa.

Vallankumous voi tulla myös sodan jälkeen.

Tarkoituksellemme on se samantekevä. Sillä vallankumouksen ehdot ovat jo olemassa kaikissa maissa.

Ja toiseksi: maailman vallankumouksesta puhuessamme täytyy huomauttaa, että mielessämme ovat kaikki maat, kuitenkin ensi sijassa Englanti ja Saksa, jossa aineelliset edellytykset, tuotantovoimat, ovat täysin kypsät sosialismille. Toisissa maissa on vallankumous myös varmaan puhkeava ja voittava, mutta varmaa on, että jos vallankumous voittaa Englannissa ja Saksassa, niin tulee se helposti voittamaan Europan ja Pohjois-Amerikan muissa maissa.

Ja kolmanneksi on sanottava, että emme sano ennakolta mitään vallankumouksen pituudesta emmekä sen luonteesta. Sillä on mahdollista, että sosialismin toteuttava taistelu militarismia, imperialismia ja sotaa vastaan kestää vuosikausia, mahdollista sekin, että taistelu päättyy pian voittoon.

Kuitenkin on hyvin todennäköistä, että taistelu tulee kestäämään hyvin, hyvin kauvan, sillä toisiaan vastassa olevien luokkien voimat ovat valtavat ja niitä taisteluun ajavat voimat ovat valtavat. Mutta emme kajoa pitemmältä sen pituuteen. Sanomme koko taistelua vallankumoukseksi.

Eikä taistelun luonteestakaan ole mitään ehdottoman varmaa sanottavana. Marx oletti, että sosialismin voitto olisi Englannissa mahdollinen ilman väkivaltaisia keinoja. Ja kukapa ei toivoisi mitä palavammin, että kaikkialla olisi voinut olla niin! Kukapa ei toivoisi, että ihmisten ikuinen onni tulisi verta vuodattamatta.

Mutta kaikissa maissa, myöskin Englannissa, on

työväestö aseissa ja luokat ovat toisiaan vastassa aseissa.

Siis todennäköisesti on kaikkialla tuleva aseellinen väkivaltainen vallankumous*).

Puhumme siis vallankumouksesta sen yleisessä merkityksessä ja käsitämme sillä sekä rauhallista että väkivaltaista vallankumousta, sekä kauvan kes-

*) Jos Englannin aseistettu työväestö tahtois, jos se nousi yhtenä miehenä vallankumoukseen, niin olisi se Englannissa mahdollinen ilman pitkää, vaikeata taistelua. Englannin hallitus on perinnäisesti ennakkonäköisenä ja kiihkeästi antanut sovittelujen jälkeen äänioikeuden kaikille 21 täyttäneille miespuolisille asukkaille, kaikille 19 täyttäneille sotamiehille ja matruuseille ja kaikille 30 täyttäneille naisille. Tämä viimeiseksi mainittu, naisille tehty vääräys voitaisiin korjata helposti, ja silloin jo olisi Englannin jollekin todella vallankumoukselliselle puolueelle tie auki koota valtavat lukuisa Englannin työväestö vallankumouksellisella ohjelmalla yhteen, vetää pikkuporvarillinen joukko puolelleen ja, kun pienviljelijöillä on vain vähän voimaa (jo monia vuosia sitten toimi Englannin väestöstä vain kymmenes osa maanviljelyksessä), voittaa kapitalistiset luokat ilman pitkää raskasta taistelua. Englannissa, jossa ei pidetä kiinni teoriasta, vaan ainoastaan käytännöstä, ja jossa tilanne viittaa kokonaan sosialismiin, kun se on sosialisten kysymysten ainoa käytännöllinen ratkaisu, missä tuotanto ja jako on järjestetty niin teknillisesti loistavasti, keskitetysti ja missä on ryhdytty jopa jakamaan maata, riippuu nyt kaikki todella vallankumouksellisesta puolueesta, olkoonpa se pienikin, sen ohjelmasta ja väristä. — Samaten on laita, vaikkakin toisella tavalla, Saksassa, Yhdysvalloissa, jopa kaikissa kapitalistisesti kehittyneissä maissa. — Huorisolle avautuu maailma, jollaista ei ole ollut vielä koskaan sitä alkaen, kun ihmissuku on ollut olemassa.

tävätä että lyhyttä, sekä sodan aikaista että rauhan teon jälkeistä.

Käykäämme nyt nuo edellytykset huomioon ottaen tutkimaan vallankumouksen toteuttamismahdollisuutta.

Kapitalismin on ollut pakko, voidakseen käydä sotaa, säännöstellä maailman tuotantoa ja tuotteiden jakoa.

Se on joko siepannut itselleen tai pannut valtansa alaiseksi teollisuuden, kaivokset, maanviljelyksen, rautatiet, laivaliikenteen, pankit. Se on ottanut käsiinsä välttämättömiimpien elintarpeiden ja hyvin monien raaka-aineiden jaon.

Siten kaikissa sotaa käyneissä valtioissa, samaten myös Europan ja Pohjois-Amerikan puolueettomiksi jääneissä maissa, osiksi myös jopa Aasiassa, Afrikassa, Etelä-Amerikassa ja Australiassa.

Mitä oli pidetty mahdottomana, mitä kapitalistit ja reformistiset sosialidemokraatit olivat pitäneet mahdottomana, tavarain tuotannon ja tavarain jaon yhtenäistä ja keskitettyä järjestelyä kapitalistisessa valtiossa, ne olivat olemassa.

Yhteiskunnallisen taloudellisen elämän suurimman osan kiinteä järjestely oli olemassa.

Hätä, rautainen välttämättömyys, oli toteuttanut kolmessa vuodessa, sota oli toteuttanut hädän avulla kolmessa vuodessa sen, mihin rauhan aikana olisi tarvittu ehkä vielä puoli vuosisataa: työn yhteiskunnallisen järjestelyn.

Mutta sosialismikin nojautuu työn, tuotannon ja jaon yhteiskunnalliseen järjestelyyn.

Sosialismin perusta on siis olemassa.

Kapitalismi on laskenut korkeimmalla kehitys-

asteellaan, imperialismina, taisteluna maailman heruudesta, perusteen sosialismille: maailman tuotannon ja tuotteiden jaon keskitetyn järjestyksen.

Työväestö löytää äkkiä edestänsä sen, minkä odotti tulevan vasta vuosikymmenien päästä: sosialismin perustamiseen ja rakentamiseen tarvittavat aineelliset välineet.

Mutta näihin nähden on vielä enemmän olemassa.

Sodan edellä oli vielä kaikissa maissa loppumatomasti suuria ja pieniä liikkeitä, jotka eivät työskennelleet vielä yhdessä. Mutta sodan aikana on valtavan suuri osa niistä, joko vapaaehtoisesti tai valtion pakoitettua, liittynyt kartelleihin ja trusteihin. Näin varsinkin Saksassa, mutta myös Englannissa ja muissa valtioissa.

Työväestön on siis käytävä käsiksi asiaan ja säilytettävä noita välineitä. Se ei saa sallia, että nuo keinot, maailman teollisuuden, kaupan, maanviljelyksen, liikenteen ja pankkien hallinta, maailman tavarain tuotannon ja tavarain jaon yhteiskunnallinen järjestely, tulevat jälleen kapitalistisen yksityisomistuksen, kapitalistisen epäjärjestyksen ja anarkismin asioiksi.

Työväestön oli sanottava: tuotanto ja jako ovat maailman yhteisiä asioita ja pysyvät niinä.

Valtio on tosin järjestänyt sodan aikana tuotannon ja jaon, ne olivat tulleet valtiovallan alaisiksi, mutta tuotantovälineet ja jakovälineet eivät tulleet valtion omaisuudeksi. Ne kuuluvat vielä yksityiskapitalisteille.

Mutta hallitsevien, kapitalististen, imperialististen luokkien käsissä on valtio työläisten sortamis-, hallitsemis- ja nylkemisvälineenä, vaikkakin järjestee jakoa ja tuotantoa.

Sillä se säännöstelee kuitenkin tuotantoa kapitalistien hyväksi. Voitot jäävät niille. Ja jaossa jättää valtio leijonaosat tuotteista kapitalisteille. Työläinen saa jaossa hyvin vähän.

Siis tässä kohdin on saatava aikaan muutos. Maailman työläisten, etusijassa Englannin ja Saksan työläisten, on pidettävä huolta siitä, että valtiollinen tuotanto ja jako tulee järjestetyksi toisin. Että ne tulevat yhdenmukaisiksi. Kaikilta työtä tekeviltä kaikille työtä tekeville samassa määrässä.

Ja kuinka heidän pitäisi tehdä se muuten kuin lakkauttamalla tuotantovälineiden yksityisomistus ja siirtämällä se valtiolle? Ja kuinka voisivat he saada sen aikaan muuten kuin ottamalla valtio itselleen ja rupeamalla sen valtijaiksi?

Kuinka muuten kuin siten, että he valloittavat poliittillisen vallan ja perustavat työväen diktatuurin?

Että he hävittävät vanhan valtiovallan ja asettavat sen sijalle uuden, työväen valtiovallan?*)

Että he muuttavat kapitalistisen valtion, sotaian imperialismin, diktatuurin työväen diktatuuriksi?

Että tämäkin on mahdollista, osoitamme myöhemmin.

Mutta joka tapauksessa: perusta, uuden yhteiskunnan aineellinen perusta on olemassa.

Kapitalismi, imperialismi, on järjestänyt tuotannon ja jaon yhteiskunnalliseksi kautta maan.

Siten on saatu todiste, että sosialistinen maailman yhteiskunta voi pysyä pystyssä.

Olemme siis osoittaneet, että sosialismin aineelliset ehdot ovat olemassa.

*) Antaakseen sen hävitä vähitellen sitten myöhemmin kun sosialismi ja kommunismi täydentyvät.

Toiseksi on meidän nyt osoitettava, että työväen täytyy valloittaa valtio persoonallisista, inhimillisistä, psykologisista syistä.

Kapitalismi on vienyt äskeisessä sodassa häviöön omat tuotantovälineensä.

Työläisiä, pikkuporvareita ja pienviljelijöitä on tapettu miljoonittain, miljoonittain, miljoonittain ammuttu raajarikoiksi.

Lesket ja orvot ovat vartioiden väestöinä. Määrätöntä kurjuutta maat täynnä.

Suuria pääomia on tuhottu. Tavaraita ei ole tuotettu ollenkaan tai ei mainittavassa määrässä. Puuttuu raaka-aineita. Koneet on kulutettu loppuun tai tehty käyttökelvottomiksi. Koko teollisuus oli kohdistettu sodan tarpeisiin. Kuljetusvälineet ovat huonossa kunnossa. Kokonaisia laivastoja on meren pohjassa.

Peltoja ei ole hoidettu ollenkaan tai on niitä viljelty huonosti, ne tuottavat vähemmän kuin sodan edellä. On puute lannasta. Karjamäärä on pienempi ja karja varsinkin heikonpivoimaista.

Maailman elintarpeiden tuotanto on riittämätön ja käy yhä pienemmäksi. Ehkä uhkaa jopa maailman nälänhätä.

Pikkuporvaristosta on syösty miljooneja häviöön. Miljoonat köyhät pienviljelijät ovat menettäneet omistamansa.

Suunnattoman suuret velat rasittavat kansoja. Korkokuormat ovat paljon suuremmat kuin valtion tulot sodan edellä. Valtio voi julistaa velat mitätöimiksi. Mutta silloin on yksityispääoma raunioitettu. Valtio voi yrittää maksaa ne. Mutta silloin tulee väestö imetyksi luita myöten. Molemmissa tapauksissa uhkaa työväenluokkaa perikato.

Lähenee taloudellinen ja rahallinen pula äärettö-

män paljon suurempi kuin on ollut koskaan ennen. Ja se yli koko maailman. Yleinen köyhyys tulee kestämaan.

Kuinka saavat miljoonat — 20—30 milj. — sodasta palanneet työtä? Ei ole raaka-aineita, koneet on kulutettu loppuun tai tehtaot oli muutettu sotatarpeiden tuottamiseen soveltuviksi. Hinnat pysyvät niin huikeina, ettei työväki voi suorittaa.

Työttömyys, kurjuus, köyhyys, nälkä ovat iskeet kyntensä työväestöön.

Eivätkä pelkästään työväestöön, vaan myös pikkuporvaristoon ja pienviljelijästäön.

Ja sen lisäksi ja kaiken sen ohella tulee uusi imperialismi, kuten olemme osoittaneet, uusine varustuksineen ja vaatimuksineen.

Ja sitä paitsi uhkaa uusi maailman sota, uhkaavat uudet maailman sodat, eivät kaukana, vaan välittömän lähellä, tuon ensimmäisen sodan seurauksena.

Vallankumouksen, maailman vallankumouksen, sielulliset, henkiset edellytykset eivät siis ole pienemmät kuin aineelliset.

Mutta, sanotaan, juuri yleinen köyhyys, raaka-aineiden ja koneiden ja pääoman puute ovat sosialismin esteenä, eivät sen edellytyksenä.

Ajateltiinhan aina, että sosialismi voi syntyä vain rikkaudesta.

Tuo on vain näennäinen väite.

Sillä myös kapitalistisen luokan täytyy rakentaa tuosta kurjuudesta, noista raunioista uusi yhteiskunta. Sen on pakko koettaa perustaa uusi kapitalistinen talous samoilla sodan vähentämällä välineillä, joilla työväestön pitäisi perustaa sosialistinen.

Pääomalla ja työllä, molemmilla on samat rauniot edessään ja molempien olisi rakennettava niillä ja niistä uusi yhteiskunta.

Kun hävitys ei ole esteenä kapitalismille, ei se voi olla esteenä myöskään työväelle.

Kysymys on vain siitä, kuka voi rakentaa parhaiten uuden yhteiskunnan.

Ja vastaus on: työväestö voi perustaa nyt paljon paremmin, paljon nopeammin sosialistisen yhteiskunnan kuin pääoma, kapitaali, kapitalistinen.

Miten on pääoma koettava pelastua pulasta, miten voitava vaikeudet, miten, millä tavalla, millä toimenpiteillä perustava uuden kapitalistisen talouden?

Sen on perustettava samaan aikaan uusi talous, s.o. asetettava vanha jälleen kuntoon, ja luotava uutta lisäarvoa. Sen on luotava uutta lisäarvoa enemmän kuin sen tuottamattomat menot ovat.

Samaan aikaan on sen pidettävä yllä miljooneja ja yhä miljooneja sotaväestä pois laskettuja, annettava miljoonille työläisille työtä ja palkka, elätettävä miljoonittain työttömiä, miljoonittain raajarikkoja, miljoonittain leskiä ja orpoja, avustettava miljoonittain köyhtyneitä pikkuporvareita ja köyhiä pienviljelijöitä.

Samaan aikaan on sen maksettava tavattoman suuria velkoja.

Ja samaan aikaan uusia varustuksia ja uusien sotien valmisteluja.

Uuden talouden perustaminen ja tuhotun uudeleen kuntoon laittaminen, —

uuden, tappioita suuremman voiton hankkiminen, —

avustus, todella riittävä avustus kaikille noille

miljoonille työtä tekeville, työttömille, köyhtyneille ja kurjille, —

uudet varustukset imperialistisiin, militaristisiin tarkoituksiin, uusia välttämättömiä sotia varten, —

tämä kaikki samaan aikaan, —

se on pääomalle mahdotonta. Rauhan tultua ei pääomakaan voi tehdä tuota kaikkea. Se ei voi koota sitä varten miljaardeja miljaardien jälkeen.

Miksi ei?

Syystä kun pääoman täytyy auttaa pääomaa ja säästää sitä. Syystä kun se ei voi ottaa itsestään miljaardeja miljaardien jälkeen, ei voi eikä tahdo luopua itsestään.

Syystä kun se ei voi järjestää tuotantoa kaikkien eduksi, vaan ainoastaan yksityisten lisäarvoa silmällä pitäen. Syystä kun se ei voi kohottaa kaikkien ihmisten työvelvollisuudella ja kaikkien työvälineiden keskityksellä tuotantoa korkeimpaan voimaan, kun sen täytyy järjestää se vain mahtavia varten.

Pääoma ei voi luovuttaa tehtaita ja tuotantovälineitä, jotta saavutettaisiin korkein tuotanto.

Se ei voi luovuttaa pääomaa, rikkautta, jotta kaikki köyhät, työttömät ja nälkäiset tulisivat autetuiksi.

Se ei voi tehdä mitättömiksi velkojaan, jotta korot lakkaisivat.

Se ei voi säilyttää niskoilleen niin raskaita veroja kuin nyt olisi tarpeen.

Se ei voi luopua varustuksista ja käyttää siten vapautuvaa pääomaa tuottavaan työhön.

Se ei voi edes lopettaa ylellisyyttä vapauttaakseen edes siitä pääoman.

Juuri pääoma ei voi sitä, syystä kun se on lisäarvon luoma ja yksityisomistajille lisäarvoa synny-

tävä, siis syystä kun sen täytyy pitää huolta lisäarvosta, s.o. itsestään.

Se ei voi nousta pystyyn, ei perustaa uutta, syystä kun se on oma itsensä.

Siis käy selville, että pääoma on joutunut pulaan, josta se ei voi vapautua enää.

Siis käy selville, että pääoman omien elävien ja kuolleiden tuotantovoimien hävittäminen sodalla on kehittynyt pulaksi, josta voi johtua vain vallankumous ja jossa olevat tuotantovoimat voi vain vallankumous järjestää uudelleen.

Käy selville, että imperialismi on kahle, mihin pääoma panee tuotantovoimansa ja mistä se ei voi itse vapautua, mitä se ei voi itse murtaa.

Josta työväen täytyy vapauttaa se.

On varmaa, että kapitalismi koettaa vapautua. Kaikista vaikeuksista huolimatta koettaa se elää edelleen. Sodan raunioista on se koettava rakentaa uuden kapitalistisen yhteiskunnan. Siinä auttavat sitä petturit, reformistit, sosialipatriootit ja valemарxistit. Pääoma koettaa pelastua.

Vanha yhteiskunta ei luhistu koettamatta pysyä pystyssä äärimmilleen asti.

Mutta millä tavalla on se koettava?

Työväkeä aivan tyydyttämättömällä.

Pääomalla on yksi ainoa tapa, perinnäinen, entisyydestä tuotu. Siis riistämällä työväeltä ankaramasti, kuristamalla, orjuuttamalla työväkeä kovemmasti.

Puristamalla työväeltä summattoman suuret määrät lisäarvoa.

Siinä tehtävässä auttavat sosialismin pettäjät, sosialipatriootit, Scheide-

mannit, Legienit, Hendersonit, Vanderweldet, Thomas't, Turatit y.m. ja valemарxistit, kuten Kautsky, pääomaa.

Laittaakseen uuden yhteiskunnan vanhan rautioista, —

hankkiakseen tappioita suuremman uuden voiton, —

avustaakseen miljoonia työttömiä, silvottuja, leskiä ja orpoja, —

maksaakseen velkoja, —

mahdollistuttaakseen uudet varustukset ja uudet sodat, —

siihen on pääomalla vain yksi keino: uutta lisäarvoa! Uutta lisäarvoa kuulemattomassa määrässä, loppumattomasti.

Mutta uutta lisäarvoa voidaan pusertaa ainoastaan työtätekeviltä luokilta, varsinkin palkkatyöväestöltä.

Niillä työläisillä, jotka saavat työtä, teetätetään enemmän kuin koskaan ennen *).

Miljoonille työläisille ei makseta palkkaa riittävästi.

Miljoonille sotamiehille, jotka jäävät toistaiseksi palvelukseen, ei anneta palkkaa niin riittävästi, että voisivat elättää itsensä ja perheensä.

Miljoonia työttömiä ei ravita kylliksi.

Miljoonia häviölle saatettuja pikkuporvareita ja pienviljelijöitä, miljoonia miljoonia silvottuja, leskiä ja orpoja ei auteta kylliksi.

Ja työväen, pikkuporvarien ja pienviljelijöiden suoritettaviksi pannaan veroja enemmän kuin konsaan ennen.

Sosialipatriootit ja valemарxistit ovat kaikessa

*) Esim. Taylorin järjestelmällä.

siinä mukana. He muodostelevat pääoman kanssa yhdessä hallituksia, jotka tekevät työväestä ja kaikista sorretuista luokista orjia.

Mikä väline on kapitalismilla käytettävänä siinä tehtävässä?

Valtio.

Valtio pakottaa työväestön, köyhät pienviljelijät ja lesket ja orvot ja silvotut kurjuuteen ja köyhyys-teen.

Valtio koettaa ostaa toisen osan työläisiä, kohdella toista osaa paremmin, siis hajoittaa työläisten rivit.

Valtio järjestee tuotantoa kapitalismille edullisella tavalla. Se säilyttää siviilipalvelusvelvollisuuden. Se asettaa tehtaat ja verstaat suojeluksensa alaisiksi. Työläisistä tekee se valtion työläisiä, teollisuusotamiehiä. Se tekee heistä työnantajaliittojen, syndikaattien ja trustien orjia. Se muuttaa valtion kuritushuoneeksi. Se panee valtiososialismia käytäntöön pääomalle edullisella tavalla, niin että se sosialismi tekee kapitalistit ja kapitalistisen valtion ylivaltaiseksi ja orjuuttaa täydellisesti työläiset. *)

Valtio mahdollistuttaa kaikkein kovimman työväeltä riistämisen, siten että tekee työlakon mahdolltomaksi.

*) Valtiososialistisella yhteiskunnalla ymmärretään yhteiskuntaa, jossa valtio hallitsee, säännöstelee ja pitää valvontansa alla paljon liikkeitä kapitalistien eduksi ja suojelee monissa muissa tai kaikissa liikkeissä kapitalisteja laeilla ja määräyksillä työväkeä vastaan.

Valtiososialismin ja työväen sosialismin välinen ero on siis siinä, että edellinen tekee kapitalistit kaikkivaltiaiksi ja työläiset orjiksi ja jälkimäinen tekee työläiset kaikkivaltiaiksi ja vapauttaa koko ihmiskunnan.

Ja mikä väline sillä on käytettävänäan pakottaakseen tuohon kaikkeen?

Sotaväki.

Sillä on sama sotajoukko, samat sotajoukot, jotka kävivät sotaa kapitalismin hyväksi tehdäkseen imperialistisia valloituksia: saksalainen, englantilainen, ranskalainen ja amerikkalainen sotaväki. Sama sotaväki, samat sotajoukot, joihin työläiset menivät 1914 murhatakseen toisiaan pääoman etujen takia. Samaa sotaväkeä, samoja sotajoukkoja, mutta nyt todennäköisesti valioväkeä, (porvaristosta ja maanviljelijöistä muodostettua) tulevat kapitalistit käyttämään nyt orjuuttaakseen työläiset sodan jälkeen kokonaan ja rakentaakseen uuden kapitalistisen yhteiskunnan.

Jokaisessa taloudellisessa, jokaisessa poliittisessä lakossa, jokaisessa kapinayrityksessä tulevat sotajoukot esiintymään ja taivuttamaan työläiset kanuunoilla ja kivääreillä, jotka työläiset tekivät itse sodan ollessa, valloittivat ja joita käyttivät.

Ja siten tulevat tekemään samat sotaherrat, jotka johtivat sotaa ulkonaista vihollista vastaan: Hindenburgit, Fochit, Haiqit, Perkinet *).

Sanalla sanoen: pääoma, kapitalistiset valtiot, koettavat pelastaa pääoman, siten että pitävät valtion ja sotaväen avulla huolta mahdollisimman suuren lisäarvon kiskomisesta itselleen, sortaen sitä saadakseen mitä hirvittävämmällä tavalla työväestöä ja kiduttaen tätä mitä kauhistuttavammin hädällä.

*) Hindenburg tarkoitti oikeastaan tuota, kun hän sanoi eräässä työväelle antamassaan julistuksessa: „Älkää ajatelko, mitä tulee sodan jälkeen“. Hän tahtoi sanoa: „Odottakaa ajattelemta, kunnes käteni ovat vapaat taistellakseni teitä vastaan.“

Yksinään sillä tavalla on pääoman pelastaminen ja uuden kapitalistisen yhteiskunnan perustaminen mahdollista.

Mutta työväestö, työläiset ja työttömät, silvotut, pikkuporvarit ja pienviljelijät, lesket ja orvot, eivät voi sallia sitä.

Heidän täytyy nousta tuota menettelytapaa vastaan.

Ja kun pääomalla ei ole muuta välinettä kuin valtio, niin täytyy heidän nousta valtiota vastaan.

Ja kun pääomalla ei ole mitään muuta menettelyjärjestelmää, niin täytyy heidän nousta itse pääomaa vastaan.

Heidän täytyy tehdä vallankumous lakkauttaakseen valtion ja pääoman.

Taistelu imperialismia vastaan on muodostunut todella sosialismia toteuttavaksi taisteluksi, sosialiseksi vallankumoukseksi.

Mutta voiko työväestö tehdä sen, mitä kapitalismi ei voi?

Voiko se niin ylipäänsä, voiko paremmin ja nopeammin? Voiko se antaa kaikille miljoonille työtä ja palkkaa ja avustusta? Voiko se auttaa samaan aikaan itseänsä ja koko väestöä ja koko ihmiskuntaa? Voiko se, mitä pääoma ei voi?

Kyllä, työväestö voi sen.

Työväestö voi, syystä kun sillä ei ole niitä monia esteitä, jotka ovat pääomalla, kapitalistisella luokalla.

Tehtävä on kyllä vaikea työväellekin — rakentaa uusi yhteiskunta sellaisen hävityksen keskelle, sellaisista loppumattomista rauniosta. Työväestö joutuu samaten vararikkopesään.

Mutta työväestö voi kuitenkin suorittaa tehtävän paljon nopeammin ja pikemmin kuin porvaristo.

Sillä työväen ei tarvitse säästää pääomaa. Olevaa rikkautta, olevia tuotantovälineitä voi se käyttää kaikkien hyväksi, koko ihmiskunnan hyväksi.

Sillä se voi ensinnäkin luovuttaa tuotantovoimia ja ottaessaan teollisuuden, kaupan, pankit ja maanviljelyksen käsiinsä järjestää ne suurenmoisella, kaikki käsittävällä keskitetyllä järjestelyllä. Siten on se säästävä jo paljon enempi työtä, ehkäisevä paljon paremmin työntuhlausta ja hankkiva paljon suuremmille työläismäärille työtä kuin pääoma voisi hankkia. Pääoma huolehti erikoisten ryhmien, keisarien, kuninkaiden, pankkiirien, laivanvarustajien, suurtilallisten y.m. voitosta ja oli siis jo sentähden pakotettu järjestämään vain osan työtä, antamaan etusijan, joten siis se löi laimin ihmisten k o k o työn ja koko ihmisjoukon. Työväki on sen sijaan pitävä huolta koko työstä ja kaikista.

Työväen ei tule myöskään käytäväksi mitään taloudellista sotaa. Se on siis pystyvä järjestämään kaupan, liikenteen, vaihdon kansainvälisesti, johon pääoma ei pysty. Myös sen avulla on se työskentelevä paljon tuottavammin. Työväestö tulee säännöstelemään, järjestämään ja keskittämään työnkin kansainvälisesti.

Työväestö tulee ottamaan varat ja saamaan siten välineet antaakseen riittävän avustuksen miljoonille työttömille, hävitetyille, silvotuille, leskille ja orvoille, pikkuporvareille ja pienviljelijöille ja nostaakseen teollisuuden, liikenteen, kaupan, luoton jaloilleen ja suurentaakseen niitä.

Työväen maksettaviksi ei tule mitään korkoja, kun se julistaa velat mitättömiksi.

Työväestön ei tarvitse lopuksi käyttää eikä antaa mitään uusiin varustuksiin, uusiin sotiin.

Työväestöllä ei tule olemaan ylellisyyksimenoja.

Valtiososialismin sijasta, joka palvelee ainoastaan monopolisteja, on työväki paneva käytäntöön oikean sosialismin, joka palvelee kaikkia.

Järjestämällä koko tavarain tuotannon ja jaon suunnitelman mukaisesti, tuottamalla ainoastaan välttämätöntä, panemalla kaikkien työvelvollisuuden käytäntöön, on työväki kohottava valtavasti tuotantoa.

Työväestö on siis perustava uuden yhteiskunnan paljon lyhyemmässä ajassa ja paljon paremmin kuin kapitalismi olisi voinut tehdä.

Jätämme mainitsematta monet muut keinot, joilla työväestö voi sen saavuttaa, mutta jotka voivat tulla vasta vähitellen käytettäviksi. Sellaisia ovat tuotavan, sopusointuiseksi kokonaisuudeksi yhdistetyn työn opettaminen, korkeampi tekniikka teollisuudessa ja liikenteessä, tieteen mukaisesti harjoitettu maanviljelys, luonnon ja yhteiskunnan täydellinen hallinto. Mainitsemme ainoastaan pääasiallisimman, välttämättömmän, ensimmäisen.

Nähdään siis: pääoman lakkauttamisen aineelliset ja sielulliset edellytykset, henkinen hätä ja aineelliset välineet, siis mahdollisuus, toteutettavuus, ovat olemassa.

Hätä on olemassa, hirvittävä hätä.

Ja vielä peljättävämmän hädän uhka vielä hirmuisempine teurastuksineen läheisessä tulevaisuudessa.

Ja koko työtä tekevän väestön mitä kauhein sortaminen.

Ja päämäärä on olemassa, mitä kohti työkansan täytyy suunnata kulkuaan.

Sillä sosialismille on muodostunut yhteiskunnallinen perusta, yhteiskunnallinen tavarain tuotanto ja tavarain jako. Jopa kapitalistien on turvauduttava valtiososialismiin. Jopa kapitalistisen valtion täytyy sodan jälkeen valvoa, säännöstellä teollisuuden ja maanviljelyksen tuotantoa, liikennettä ja kauppaa sekä ottaa siitä suuren osan itse käsiinsä.

Kapitalistisen valtion täytyy jo ryhtyä valtavan suurilla veroilla pakkoluovuttamaan osan pääomasta.

Työväestön on rakennettava vain sille pohjalle.

Tälle yhteiskunnalliselle pohjalle uutta yhteiskuntaa rakentaessaan liikkuu työväestö suuntaan, mille yhteiskunnan kehitys on jo lyöttäytynyt ja mihin se menee.

Ja kaiken yläpuolella suurimpana, lävistävän iskun antavana voimana, maailman koko työväestölle loistavana tähtenä:

Työväestö on ainoa luokka, joka voi nyt todellisesti pystyttää yhteiskunnan jälleen. Työväestö yksinään voi tehdä sen.

Mutta toistamiseen:

Pakkoluovuttaakseen tuotannon välineet, varat, avustaakseen kaikkia ja järjestääkseen koko tuotannon ovat valtiollisen vallan valloitus, pääoman ja kapitalistisen valtion lakkautus, sosialismin perustaminen, välttämättömiä.

Mutta tullaan sanomaan: „Venäjän vallankumous on jo osittain epäonnistunut ja sitä uhkaa täydellinen epäonnistuminen. Eikö länsi-euroalainen maailman vallankumouskin tule epäonnistumaan?“

Siihen voi vastata ensinnä: Länsi-Euroalaisen,

varsinkin Englannin ja Saksan vallankumouksen ehdot ovat aivan toiset kuin Venäjän, niitä ei voi verrata toisiinsa. Venäjän työväestö oli koko väestöön verraten hyvin pieni lukumäärältään. Venäjä ei ole palkkatyöväestön maa, se on ensi sijassa pienviljelijäin maa. Vallankumous on voittanut ainoastaan köyhien pienviljelijäin avulla. Ja vaikka bolshevikit tekivätkin valtavan ja loistavan kokeen viädäkseen vallankumouksen täydelliseen voittoon, eivät he voineet kuitenkaan muuttaa tuota taloudellista suhdetta kyllin nopeasti ja olivat siis liian heikkoja voittaakseen heti ja kokonaan, olivat yksinään kaikkien koti- ja ulkomaisten vastavallankumouksellisten voimien hyökkäystä vastaan. Englannilla ja Saksalla on jokaisen muun luokan voittava teollisuustyöväestö, joka voi voittaa kaikki, jos vain noudattaa oikeata menettelyä.

Venäjän vallankumous on esimerkki Länsi-Europalle, vertauskuva, opettaja, edelläkävijä. Se on osoittanut tien. Se on luonut ohjelman. Varsinaisen, todellisen työväen vallankumouksen täytyy Länsi-Europan tehdä itse.

Mutta toiseksi mahdettanee sanoa: Venäjän vallankumoushan kärsi osaksi haaksirikon, Suomessa y.m., kun Länsi-Europan työväestö ei vielä noussut. Jos Länsi-Europan työväestö olisi noussut, niin seisoi neuvostojen ensimmäinen sosialistinen tasavalta kirkkaana ja ylevänä paikallaan *).

Mutta Länsi-Europan työväestö on nouseva, se on voittava Venäjän työväestön avulla, ja silloin on myös Venäjän vallankumous voittava täydellisesti.

*) Neljännessä luvussa tulemme selostamaan seikkaperäisesti Venäjän vallankumouksen ja Länsi-Euroalaisen vallankumouksen ehdot, jotka ovat niin kovin erilaiset kuin Venäjän.

Mutta tullaan sanomaan: „Todellisten vallankumouksellisten lukumäärä on Länsi-Europassa niin vähäinen. He eivät voi voittaa.“ — Otettakoon huomioon Venäjän maximalistit. Myöskin he olivat sodan kestäessä, vallankumouksen edellä, vähemmistönä. Hätä toi heille enemmistön. Samaten kuin heidät, on hätä tekävä Länsi-Europan vallankumoukselliset enemmistöksi. Ja silloin, toistamme sen, tulevat Venäjän vallankumoukselliset ja Länsi-Europan vallankumoukselliset voittamaan tyyten yhdessä.

„Mutta“, tullaan sanomaan, „eikö Länsi-Europan työläisten lukumäärä ole sitten ylipäänsä liian pieni? Joskin he vievät voiton kustakin luokasta erikseen, eivätkö kaikki muut luokat vie yhdessä voittoa heistä?“

Tuohon on vastattava: Länsi-Europan työläisillä on valtava voima jo yksin lukumääränsä nähden.

Saksassa lasketaan olevan teollisuustyöläisiä 15 miljoonaa. Englannissa on niiden lukumäärä väestön lukumäärään verraten vielä paljon suurempi. Lisäksi täytyy laskea maanviljelystyöläiset, jotka vallankumouksellinen työväestö voi, kuten tulemme osoittamaan, temmata mukaansa.

Ja työläisten järjestö, valtiollinen ja ammatillinen, oli valtava, Englannissa oli 5 miljoonaa, Saksassa 3—4 miljoonaa järjestynyttä. Ja toisissa maissa suhteellisesti. Ja Länsi-Europan kaikissa maissa vetivät he mukanaan poliittisiin taisteluihin jo valtavan osan väkeä. Vallankumouksen auringon tarvitsee vain valaista heitä, vallankumouksen yöryn tarvitsee vain temmata heidät mukaansa, ja koko heidän salassa piilevä voimansa käy julki-seksi.

„Mutta voiko työväestö tehdä yksinään vallankumouksen?“

Sehän on yksinään! Sillä ei ole vierellään toista vallankumouksellista luokkaa, kuten Venäjällä köyhien maanviljelijäin luokka.

Se on vähemmistönä.

Voiko se yksinään voittaa ja kukistaa pääoman ja kapitalistisen valtion valtavan järjestetyn voiman?

Kyllä se voi.

Sillä taistelu on nyt oleva suurpääoman ja työväen välinen.

Taistelua tullaan käymään lisäarvosta. Kuka on saava lisäarvon käsiinsä, suurpääomako vai työkö?*)

Kaksi tietä on avoinna: joko suurpääoma saa lisäarvon sortamalla mitä hirveimmin työväkeä, valtio-sosialismilla, tai saa sen työväestö toteuttamalla todellisen sosialismin.

Taistelun loppu riippuu Länsi-Europassa, varsinkin Englannissa ja Saksassa, keskiluokista, varsinkin väkirikkaimmista, alimmista.

Suurpääomalla on tosin oleva pakko verottaa itseään.

Mutta valtion velat ja tarpeet ovat niin kovin suuret, että sen täytyy painaa mäsäksi kaikki muut luokat, myös keskiluokat, turvatakseen pääoman ja kapitalismin pystyssä pitämisen ja kartuttamisen.

*) Marxin teorioilla lisäarvosta, luokkataistelusta ja historiallisesta materialismista ei ole ollut työväelle koskaan suurempaa merkitystä kuin nyt, kun se häneen nojautuen lähenee lopullista voittoa.

Työväen luokan kauhea nylkeminen ei riitä.

On välttämätöntä säilyttää myös mitä raskaimmat taakat keskisäädyn, pikkuporvarien ja pienviljelijäin kannettaviksi ja pitää virka- ja palvelusmiesten palkat hyvin alhaisina.

Kaikki tämä hirmuisen hädän, raaka-aineiden ja työn puutteen, hintojen kallistumisen yhteydessä tulee ajamaan tuon keskiluokan työväestön puolelle. *)

Suurpääoma tarvitsee nyt koko lisäarvon ensiksikin itselleen.

Suurpääoma tarvitsee nyt koko lisäarvon kapitalistiselle valtiolleen, joka on sillä välineenä, kun se pitää toisia luokkia vallassansa.

Se osa lisäarvosta, jonka alemmat keskiluokat saivat, oli aina pieni.

Mutta sodan jälkeen ja imperialismien vallitessa ei jää juuri mitään noille keskiluokille.

Noille luokille tai niiden alemmille osille tarjoaa sosialistinen „valtio“ nyt enemmän kuin kapitalistinen.

Työväestö tarjoaa niille enemmän kuin suurpääoma.

Todellinen sosialismi on parempi niille kuin valtiotalismismi.

Se osa lisäarvosta, jonka he saavat voitokkaalta työväestöltä, sosialismilta, on suurempi kuin se minkä he saavat suurpääomalta.

Työväestön on sanottava keskiluokille, kaikille

*) Sodan aikana nousi suurpääoman keskitys ja valta vielä tavattomasti sotavoittojen ja valtiolainojen avulla. Sitä suurempi välttämättömyys yhteiskunnalle pakkoluovuttaa suurpääoma.

todella työtä tekeville luokille: Me tulemme pakkoluovuttamaan suurpääoman ja tuotantovälineet, jos voitamme. Silloin teemme ne yhteiseksi omaisuudeksi ja käytämme ne kaikkien, teidänkin hyväksi.

Kun keskiluokkien on valittava kahden välillä, toisaalla heitä sortavan ja tuhoavan kapitalismin, toisaalla pelastavan työväen, niin valitsevat miljoonat ja taas miljoonat keskiluokkalaiset työväen puolen.

Työväestö voi saada ajan mennen jopa väestön enemmistön puolelleen.

Tämän kaiken voi työväestö saavuttaa ainoastaan, jos se on todellisesti täyden sosialismin puolella, s.o. jos se taistelee sosialisen vallankumouksen, sosialismin toteuttamisen puolesta. *)

Työväestön on sanottava kaikille sorretuille: Imperialistinen kapitalismi musertaa teidät kuormien, hädän, nälän, militarismin, teurastuksen painostaessa. Me autamme teitä ja me vapautamme teidät.

Työväestön on sanottava pikkuporvareille ja viljelijöille, alemmille virka- ja palvelushenkilöille: Imperialistinen kapitalismi sortaa ja tuhoaa teidät raskuuksilla, hädällä, nälällä, työttömyydellä, militarismilla, sodalla ja sitten uusilla murhilla. Mutta me tarjoamme teille nyt jo varman existenssi minimin (elättävän toimeentulon) ja myöhemmin, kun olemme laittaneet sosialismin kokonaan kuntoon, vapaan, paraiden korkeimpain vertaisen olemassaolon.

*) Menettelytavasta, jota maailman työväestön on seurattava, puhumme neljännessä luvussa, missä käsittelemme Venäjän vallankumousta.

Jos te autatte meitä pakkoluovuttamaan pääoman, pakkoluovuttamaan pankit, teollisuuden suurliikkeet, kaupan, liikenteen ja maatalouden, sosialiseraamaan, silloin turvaamme teille heti toimeentulon ja myöhemmin, vähitellen, ja Länsi-Euroopassa todennäköisesti hyvin pian, elämän vapaina, kaikkien vertaisina työläisinä sosialistisen yhteiskunnan tuotannon, vaihdon ja hoidon palveluksessa.

Jos autatte meitä pääoman pakkoluovuttamisessa, niin takaamme teille räsituksen, hädän, nälän, militarismia ja yhä uusien sotien ja murhien sijaan tulevaisuudessa, sitten kun olemme voittaneet, vapauden, hyvinvoinnin, onnen, rauhan, inhimillisyyden. Sodan ja taistelun tuottaman eläimellisen raastumisen sijaan yhteistyöllä, veljellisellä sovulla ja rauhalla saavutettavan korkeimman inhimillisen kehityksen.

Sen sijaan kuin imperialistinen kapitalismi antaa teille rasituksia, hätää, nälkää, militarismia, yhä uusia sotia ja teurastuksia, annamme me teille vapauden, hyvinvoinnin, rauhan, ihmisellisuuden ja onnen.

Miljoonat ja yhä miljoonat tietävät Länsi-Euroopassa, mitä sosialismi merkitsee. He tietävät, mitä suurliikkeiden ja pääoman pakkoluovutus merkitsee. Vuosikymmeniä pitkä valistus on tehnyt tehtävänsä, jättänyt vaikutuksensa.

Ja hätä, sodan ja imperialismia tuottama hätä opettaa käsittämään, että nyt on valittava, että nyt on ainoastaan yksi valinta mahdollinen: kapitalismi ja imperialismi tai sosialismi.

Kun on edessä valittavana imperialistisen kapitalismin aiheuttama sorto, tuho ja perikato tai sosialis-

min tarjooma pelastus, tulevat he valitsemaan sosialismin *).

Ei, työväestö on kyllin voimakas, kun se on suurilukuinen, kun sillä on järjestönsä ja lukuisat liittolaisensa.

Kun se esittää vain päättävästi vallankumousohjelmansa ja asettaa sosialismin ainoaksi päämääräkseen.

Suurpääoma, Saksan yhdellä, Englanti—Amerikan toisella puolella, monopolin, pankkien ja trustien suurpääoma, taistelee maailman valloittamisesta.

Työväestö nousee molempia vastaan ja taistelu muodostuu maailman suurpääoman ja maailman työväen väliseksi taisteluksi.

Toisella puolen on siinä sodan kovin järkyttämä Saksan ja Englannin pääoma, Amerikan vielä hyvin mahtava pääoma sitä tukemassa, toisella puolen maailman työväestö.

Taistelua käydään maailman diktatuurista. Pääoman tai työn. Imperialismin tai sosialismin.

Kauhea hätä, mihin imperialismi vie maailman, tekee mahdolliseksi, että maailman työväestö tulee yksimieliseksi ja että alemmat keskiluokat, kaikki työtätekevät luokat, kannattavat sitä.

Ja siten kohoaa eteemme, silmiemme eteen, ihan läheisimmistä läheisin kumouksen ja uudistuksen, sosialismin toteutumisen mahdollisuus.

*) Tosin vasta saatuaan kokemusta. Kokemusta kapitalistisesta, reformististen ja valhemarxisten socialistien kannattamasta valtiosta sodan jälkeen. Että puheena olevat luokat saavat tuon kokemuksen, siitä pitää vallankumouksen kehitys jo huolen.

Tavoiteltavana kuin kultavuori, ilmeisenä kuin onnellinen maa on sosialismi maailman työväestön silmien edessä. Se voi saavuttaa sen ja valloittaa sen ainaiseksi. Vaatimuksen, toivomuksen, ikävöinnin, taistelun kohde on siinä.

Toisella sivulla koko luonto, toisella työväestö. — Toisella sivulla maa, toisella työ.

Onko tapahtuva molempien yhdistäminen? Onko työväestö valloittava maailman? — Onko se liittävä ihmiskunnan yhteen?

Saavutetaanko ihmiskunnan vapaa kukoistus, jokaisen yksilön vapaa kukoistus, siten että tullaan hallitsemaan luontoa täydellisesti ja että koko ihmiskunta tulee työskentelemään yhdessä?

Eikö ihmiskunta ole enää murskaantuva mäsäksi kapitalismin ja imperialismien käsissä olevien luonnon voimien alaisena?

Kaikki riippuu ainoastaan työväestöstä, siitä, onko se kylliksi rohkea ja kylliksi tietoinen. Ja onko se yksimielinen.

On olemassa ainoastaan yksi vihollinen, yksi vaara Länsi-Europan ja maailman työväestöllä. Se on erimielisyys.

Sillä voittajan, voitokkaan ryhmän, imperialismi, olkoon se Englanti—Yhdysvaltojen, on yhdistävä kaikkien maiden, myös voitettujen, kapitalistiset luokat ja reformistit ja sosialipatriootit mailman työväestöä vastaan.

Jokainen kapitalistinen valtio ja kaikki kapitalistiset valtiot tulevat yhdessä ja sosialipatrioottien sekä valhemarxilaisten avustamina kääntymään vallankumousta vastaan.

Sitten tulee muodostetuksi rintama. Siellä kapitalistiset luokat reformistien yltiöisänmaallisten „sosialidemokraattien“ kanssa, täällä vallankumouksellinen työväestö.

Ellei kansainvälinen työväestö ole silloin yksimielisenä kansainvälistä kapitalismia vastassa, niin se tulee lyödyksi.

Tuo yksimielisyys voi kuitenkin tulla ja olla ainoastaan vallankumouksessa.

Jos kansallinen työväestö antaa yhdelle imperialismille etusijan toisten yläpuolella, jos se antautuu kansallisten hallitsijainsa ja sosialipatrioottien reformistien tai valhemarxilaisten ostettavaksi tai petkutettavaksi, jos se liittyy kansalliseen kapitalismiinsa, sen imperialismiin ja valtiososialismiin, — jos kansainvälinen työväestö pysyy hajaantuneena, yksi osa jättää toisen pulaan ja pettää, — jos silloin kansainvälinen imperialismi murskaa yhden osan toisensa jälkeen, — silloin, niin silloin ei maailman vallankumous ole vielä onnistuva ja meidän tulee pakko kestää vielä uusi kapitalismin, imperialismien ja militarismin aika-kausi.

Ja joskaan vallankumous ei onnistuisi vielä heti, jos työväestö lyötäisiin ensi rynnäkössä ja se tarvitseisi vuosia voittaakseen, myöskin silloin on kansainvälisen työväestön yhteys saatava aikaan.

Kansainvälisen vallankumouksellisen työväen yhteys täytyy joka tapauksessa olla ensimmäisen maailman sodan hedelmä.

Sillä ainoastaan kansallinen ja kansainvälinen vallankumouksen yksimielistyttyä ja vallankumouksessa yksimielinen maailman työväestö voi suistaa imperialismin ja rakentaa uuden sosialistisen yhteiskunnan.

Sosialismin toteuttamiseksi käytävän suuren taistelun alussa tulee varmaan jokainen kansallinen työväestö taistelemaan vielä yksin omaa kapitalismiansa vastaan. Mutta siinä määrin kuin taistelu edistyy, kehittyy kansainvälinen yhtenäisyys.

Pitää muodostua internatsionale, jonka jäsenet taistelevat toistensa tukemina yhdessä, yhdellä rintamalla kansainvälistä imperialismia ja kapitalismia vastaan.

Sellainen internatsionale kuin ammatillinen järjestö tai ammatillisten järjestöjen liitto, jossa kansallisten puolueiden velvollisuus on tukea ja suojella toisiaan niinkuin jäsenten velvollisuus ammatillisessa järjestössä, ja jossa toisen auttamatta jättäminen on yhtä suuri häpeä kuin ammatillisessa järjestössä lakon rikkominen tai ammattiliitossa suurlakosta pois jääminen.

Uuden internatsionalen, jonka on muodostuttava sodan jälkeen, pitää olla vallankumouksen taistelun, maailman kapitalismia vastaan käyvän, yhteinen internatsionale.

Vallankumouksellisten pitää tehdä kaikki, jotta tuo yhteys syntyisi.

Jotta muodostuisi tuo uusi yhteys, uusi internatsionale, joka yksinään voi viedä läpi vallankumouksen, perustaa sosialismin ja rakentaa sen, tah-

omme koettaa luonnostella yleisen ohjelman periaatteita, peruspiirteitä, minkä ohjelman mukaan kansainvälisen työväen olisi tehtävä vallankumous Länsi-Europassa, Pohjois-Amerikassa ja koko maailmassa.

Valtiovalta työväen haltuun.

Lainsäädäntö työväelle.

Kaikille työläisille ja niiden veroisille turvattava toimeentulo (eksistenssiminimi).

Koko tuotannon, kaupan ja liikenteen hallinto ja järjestely työväelle.

Tuotteiden jaon hallinto ja järjestely työväelle.

Työvelvollisuus kaikille.

Valtion velat tehdä mitättömiksi.

Sotavoitot takavarikoitava.

Verotettava ainoastaan pääomaa ja tuloa, edellistä ylenevästi aina omaisuuden pakkoluovutukseen asti.

Pankit pakkoluovutettava.

Kaikki suurliikkeet pakkoluovutettava.

Maa pakkoluovutettava.

Oikeuden käyttö työväelle.

Kaikki tullit ja tariffit lakkautettava.

Sotalaitosjärjestelmä lakkautettava.

Työväki asestettava*).

*) Tämä ohjelma on monessa kohdin samanlainen kuin se, minkä Hollannin sosialidemokraattinen puolue esitti Kienthalin kokoukselle kansainvälisen toiminnan perustaksi. — Venäjän esimerkillisen vallankumouksen opettamina olemme muuttaneet useita tärkeimpiä kohtia tai lisänneet niitä.